No. 163

SOLDATUL

Foaie de lămuriri şi informaţii pentru ostaşi

APARE MARŢEA, JOIA ŞI SÂMBĂTA || REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: STRADA SĂRINDAR No. 5-7-9 — BUCUREŞTI

Răspuns unei scrisori

Un bun şi vechiu prieten, mobilizat ca noi toţi cei ce putem avea un rost în cadrele armatei active, îmi scrie o lungă epistolă, în care referindu-se la un articol mai de mult al nostru îşi exprimă unele îndoeli, pe care ne credem obligaţi să le risipim. Noi arătăm care este înţelesul moral al hotărîrii Mareşalului, de a se trimite pe front toţi românii în stare să poarte armă sau să îndeplinească un serviciu militar în cadrele armatei luptătoare, iar prietenului de care e vorba nu-i vine să creadă, că va fi posibil să se îndeplinească întreg gândul Mareşalului, gând pe care îl consideră de mare însemnătate. Îndoielile nu se referiau deci la nobila şi dreapta măsură a Conducătorului, ci la slăbiciunile vechi în viaţa noastră publică ce stau piedică în multe feluri mântuitoarelor prefaceri de azi. Cel puţin aşa erau formulate în scrisoarea prietenului nostru de pe front.

Noi însă găsim, că îndoielile nu sunt cauzate de o realitate a lucrurilor, ci sunt produsul unei stări sufleteşti proprii celui ce le exprimă. De aceea e bine să ne lămurim. Regimul Mareşalului a realizat însă şi această minune, de a fi creat în conştiinţa românului sentimentul datoriei şi dovada este în admirabila comportare a armatei şi a populaţiei civile, deopotrivă, în acest război. Am realizat fapte de arme glorioase cari vor rămâne memorabile în istorie, fiind că fiecare ostaş a înţeles sensul luptei ce ducem; şi am văzut, după o iarnă vrăjmaşe şi timpurie, răsărind holdă bogată pe brazdele nearate toamna trecută, fiindcă pentru cei rămaşi acasă ideea de datorie nu e o vorbă goală şi sentimentul comunităţii în efortul ce facem este real şi dinamic.

Când spunem că această conştiinţă a datoriei este forţa care ne-a asigurat atâtea biruinţe, ne referim desigur la mase. Ele sunt care contează. Că se mai găsesc unele suflete nevoiaşe, cari nu vibrează cu inima de azi a ţării, sau unele minţi care nu şi-au revizuit resorturile, nu e deloc important. Prietenul nostru face şi el greşala de a se menţine în acea păgubitoare atitudine de criticism disolvant, care ne-a dus în 1940 pe marginea prăpastiei. Nu vede valul de energie ce spumegă în jurul său şi nu concepe o conducere, pe care nu mai e nevoie să o păndeşti mereu prin gaura cheii de la broasca uşii. Se îndoieşte fiindcă aşa s'a învăţat să privească viaţa, abraş, şi se îndoieşte din principiu. Noi îi putem asigura că porunca Mareşalului a fost ascultată şi că nici cei chemaţi să o aplice, nici cei ce trebuie să răspundă ei, nu înţeleg şi nici prin gând nu le poate trece să o strâmbe sau să se sustragă ei. S'au schimbat lucrurile în România, iubite prietene! Uită-te bine în jur, apropie-te cu dragoste şi cuviinţă de omul nou ce răsare lângă tine şi te vei vindeca de urâta boală a neîncrederii prin suspiciune şi a inerţiei morale de care suferi în vârtejul regenerator al naţionalismului.

D. I. Cucu

M. S. Regele Mihai I, asistat de d-nii: Prof. Mihai A. Antonescu, vice-preşedintele Consiliului de Miniştri, general C. Pantazi, ministrul Apărării Naţionale, Baron von Killinger, ministrul Marelui Reich German în România şi Baron von Stettin, asistând la solemnitatea M.T.R. dela Breaza

M. S. REGELE A VIZITAT ŞCOALA DE COMANDANŢI AI TINERETULUI MUNCII DELA BREAZA

Majestatea Sa Regele Mihai I a vizitat unităţile de pregătire ale comandanţilor şi instructorilor „Muncii Tineretului Român" dela Breaza.

Suveranul a ţinut să cunoască de aproape principiile fundamentale ale acestei noui organizaţii, în care se pune accentul pe dezvoltarea sentimentului de solidaritate naţională, dobândirea unei adevărate concepţii de muncă prin preţuirea lucrului manual şi intelectual, deopotrivă, cultivarea sentimentului de credinţă pentru Rege, Naţiune şi Conducător şi, însfârşit, disciplinarea tuturor acţiunilor fizice şi sufleteşti, în aşa fel încât tânărul eşit din aceste cadre să fie un desăvârşit element, promovator al statului etnic românesc de mâine.

După vizita pe care d. Mareşal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, a făcut-o Centrului Breaza în cursul lunei Martie 1942, când tinerii noştri porniseră plini de însufleţire pe noul drum al educării şi al muncii, împreună cu camarazii lor, tinerii germani din organizaţia „Reichsarbeitsdienst", atenţia deosebită pe care le-a acordat-o Suveranul acestor noui pionieri ai muncii româneşti, constitue un puternic îndemn şi o nestrămutată credinţă în viitor.

Sosirea Majestăţii Sale Regelui

Majestatea Sa Regele Mihai I a sosit la ora 10 dimineaţa, însoţit de d. lt.colonel Marcel Olteanu, aghiotantul regal, venind cu automobilul dela Sinaia.

In faţa clădirei principale a Centrului de Pregătire a cadrelor „Muncii Tineretului Român", Suveranul a descins din maşină, fiind primit de d-nii: profesor Mihai Antonescu, vice-preşedintele consiliului de miniştri; baron Manfred von Killinger, trimisul extraordinar şi ministru plenipotenţiar al Marelui Reich la Bucureşti; general Constantin Pantazi, ministrul Apărării Naţionale; general Nic. Sc. Stoenescu, ministrul finanţelor; dr. Constantin Dănuelscu, ministru subsecretar de stat al muncii; general Vintilă Davidescu, secretarul general al Ministerului Apărării Naţionale, general Constantin Niculescu, comandantul militar al Capitalei; general rG. Gore Nicolau; general Teodor Radu; consilier Roedel dela legaţia Germaniei; oberstarbeitsführer Freiher von Stetten — Erb şeful misiunii Reichsarbeitsdienst din România; Heinz Lenaerts, adjutant oberfeldmeister; Huppke arbeitsführer; Findelsen, oberfedmeister; colonel Emil Turtureanu director militar de cabinet al preşedinţiei consiliului; colonel Atanasiu D. Vasile, comandantul secund al M. T. R.; col. Gh. Bartolomeu, prefectul jud. Prahova; Ion Manolescu, primarul comunei Breaza; colonel Al. Budiş, colonel I. Cârlan; lt.-colonel intendant V. Atanasiu, locot.-col. Ion Eitl, comandantul Centrului Breaza; locot.-col. C. F. Niculescu; locot.-col. Emanoil Niculescu; Dumitru Simionescu, director la preşedinţia Consiliului de miniştri; Tudor Neniţescu, şef de cabinet al d-lui prim ministru; lt.-colonel Ion Vasilescu; maior Mircea Bârzănescu; Wily Schlagmann, arbeitsführer, comandantul companiei şcoalei germane; Englert arbeitsführer, comandantul companiei şcoalei germane; Englert artbeitsführer precum şi de numeroşi ofiţeri ai comandamentului M. T. R. al R. A. D.-ului şi ai centrului de instrucţie Breaza.

Raportul comandantului, revista, defilarea

D. general adjutant Emil Păllăngeanu, comandantul „Muncii Tineretului Român" a prezentat Majestăţii Sale Regelui raportul; iar baronul von Stetten l-a salutat în numele misiunii R.A.D.

Suveranul, însoţit de d. prim ministru Mihai Antonescu şi urmat de întreaga asistenţă, s'a îndreptat spre platoul de instrucţie, unde a trecut în revistă formaţiunile M. T. R. şi R. A. D.

Unităţile de tineri români şi germani, într'o impecabilă ţinută, au ovaţionat pe Suveran. După aceia Augustul Oaspe, a luat loc în tribuna amenajată pe aleea principală a Cen-

(Continuare în pag. 3-a)

IN SLOVACIA

Au făcut împrejurările să colind, de la un capăt la altul, frumoasa ţară, Slovacia, ţară prietenă, ţară cu multe asemănări cu ţara noastră, ţară care a suferit, ca şi noi, jertfe, ţară care urmăreşte aceleaşi interese naţionale, ţară care ca şi noi, cu viteaza ei armată, şi-a câştigat renumele de eroică, pe frontul din răsărit.

In această ţară mică şi bogată, în fiecare om trăeşte dragostea pentru Neamul nostru românesc.

Nu e numai prietenie pentru ţara noastră, e consideraţie pentru calităţile noastre ostăşeşti, e iubire pentru sufletul nostru bun şi înţelegător faţă de cel nedreptăţit, faţă de cel ce are dreptate să i se dea mână de sprijin.

Pe ori unde am călătorit, am dat peste asemănări cari mă făceau să cred că-s în România. In limba lor, slovacii au numeroase cuvinte la fel ca'n graiul nostru. In portul lor sunt asemănări cu straiul nostru ţărănesc. Am fost într'o Duminică într'un sat de munte la Zdiar; marea biserică era înţesată de lume. Ţăranii îmbrăcaţi în bondiţe, ca la noi în Moldova, înflorite cu lână şi'mpodobite cu gust.

Purtau ţări la fel cu ţăranii noştri de prin Gorj şi Vâlcea, numai că florile, cusute în faţă erau mult în roş şi albastru lucrate. Aveau pălării mici, înzorzonate cu mărgele şi alte podoabe.

Fetele frumos îmbrăcate în noi mai pomenit de frumoase costume, având bogate cozi lăsate pe spate.

Ca'n ţara noastră. Şi primitori, ca şi ţăranii noştri.

La preotul Ion Cuşnir ni s'a părut că suntem la un preot dintr'un sat moldovenesc.

Cum era dimineaţă n'am scăpat până nu mi-a dat pâine proaspătă cu unt şi la urmă un păhărut de vin. Aşa, cum s'ar fi întâmplat la noi, într'un sat oarecare.

Dacă atâta dragoste s'arată ţării noastre, asta se datoreşte în primul rând ostaşului român. Pretutindenea se vorbeşte de soldatul nostru cu atâta admiraţie, că te simţi mândru că eşti român. Biruinţa armelor române a câştigat faima lumii întregi, cu-atât mai mult a unei ţări cu care, până mai eri, am avut graniţă comună.

Ostaş român, pentru tine scriu rândurile acestea.

Şi nu găsesc cuvinte în care s'arăt cât îţi datoreşte ţie ţara şi cât îţi datorim fiecare.

Şi ţie trebue să-ţi mărturisesc, câtă nădejde pune în vitejia tă prietena noastră Slovacia cu care într'o zi va trebui să dăm mână ca frate cu frate.

Cpt. rez. D. Iov

TIPURILE DE AVIOANE GERMANE ŞI BRITANICE

de cpt. WILHELM ROSSBACH

Presa engleză nu încetează să repete că în atacurile aeriene britanice sunt folosite numeroase tipuri diferite de avioane, de fabricație engleză şi americană. Nu încape nici o îndoială — şi faptul nu a fost deloc contestat de germani — că numericeste englezii sunt „superiori" în privinţa tipurilor de avioane. Dar acesta nu este câtuşi de puţin un avantaj. Dimpotrivă! Această multitudine de tipuri înseamnează o serioasă dificultate şi presupune existenţa a numeroase feluri de piese de schimb, ingineri cu instrucţiune specială, necesită o complicată organizare a aprovizionării, etc. Aceste desavantagii au puternice repercusiuni asupra posibilităţii de a fi gata oricând de acţiune, mai cu seamă când este vorba de acţiuni peste ocean. Această varietate de tipuri de avioane mai dovedeşte că aviaţia britanică trebue să recurgă la tipuri foarte felurite deoarece până acum nici unul dintre aceste tipuri nu a putut fi construit în serie în măsura necesară. Din contra, limitarea la puţine tipuri, a uşurat considerabil Germaniei fabricarea avioanelor şi organizarea înlocuirii pieselor.

Aşa stând lucrurile, este interesant să aruncăm o privire asupra tipurilor de avioane germane şi britanice care se găsesc astăzi în luptă, pentru a putea compara capacitatea lor de acţiune, întrucât succesele formaţiunilor aeriene germane documentează în mod indubitabil superioritatea materialului aviatic german.

Avioanele germane de atac

Cele mai importante avioane de atac sunt avioanele de luptă, de tip mijlociu şi greu. Misiunea lor principală este lupta prin atacarea cu bombe a obiectivelor terestre. Din presă, din reportagiile de război şi din articole, avioanele de luptă germane mijlocii şi grele —He 111, FW 200 (condor), Do 215, Ju 87 şi 88 — sunt bine cunoscute, precum şi realizările lor. Acum câtva timp uzinele Dornier au fabricat un nou avion de luptă în picaj bimotor, Do 217. Ambele motoare în dublă stea ale uzinelor de motoare de avioane BMW permit bombardierului o mare viteză, care se apropie de cea a avioanelor de vânătoare inamice.

Prin aplicarea nouii frâne de picaj, care se găseşte la partea terminală a fuselajului şi se deschide şi închide în felul unei umbrele, avionul capătă o extraordinară stabilitate în timpul picajului. Lagăre de bombe cuprinzătoare fac posibil transportul celor mai grele bombe şi mine. Odată cu viteza, a fost mărită deci simţitor şi încărcătura acestui avion de picaj, în comparaţie cu tipurile anterioare. Puternicul armament constituit din tunuri în faţă este complectat prin apariţia unei cupole blindate în spatele scaunului pilotului de unde se poate trage cu armele grele în toate direcţiile. Avionul s'a comportat în mod strălucit atât în Mediterana, în luptele împotriva navigaţiei britanice, în atacurile asupra Angliei cât şi în campania din răsărit.

Avioanele de atac engleze

Ce opun britanicii acestor avioane de luptă germane? Majoritatea formaţiunilor de luptă britanice sunt constituite din avioane de tipul Wellington. Cel mai nou tip, „Welligton III" are două motoare „Hercules XI" şi un armament mai puternic. Celelalte tipuri, nu mai puţin cunoscute Blenheim, Hampden şi Whitley — sunt cam învechite şi vor trebui să dispară curând de pe front. In locul avioanelor Blenheim este folosit acum mai ales „Douglas Boston II", un bombardier mijlociu de tip american, pentru atacurile de zi. In ce priveşte avionul de luptă cu patru motoare, englezii dispun de bombardierele „Stirling", „Halifak", „Manchester" şi „Lancaster".

In afară de hidroavioanele „Lerwick" şi „Sunderland" Anglia nu are nici un avion de recunoaştere cu mare rază de acţiune, de construcţie proprie, şi întrebuinţează tipurile americane „Lookhend", „Hudson" şi „Ventura" apoi tetramotorul „Consolidated Liberator" şi hidroavionul „Consolidated Catalina". Nici în domeniul avioanelor speciale de luptă în picaj industria aeronautică engleză nu a fabricat nimic afară de „Skua", aşa încât se poate considera că şi aici intră în acţiune Stuka americane, care însă mai întâi trebue să-şi dovedească valoarea pe front.

Avioane de vânătoare şi distrugătoare

Cele mai cunoscute şi populare tipuri germane de acest fel sunt fără îndoială Me 109 şi Me 110: acum câteva săptămâni s'au publicat amănunte asupra noului vânător Poake Wulf FW 190, cel mai rapid avion de vânătoare din lume. Acest nou tip s'a dovedit neîntrecut în acţiunile de până acum pe toate fronturile. Aparatul este prevăzut cu un motor BMW în dublă stea. Scurtimea fuselajului şi situarea favorabilă a centrului de gravitate permit avionului, cu toată marea sa iuteală, o deosebită suplete. Armamentul său, constând din mitraliere şi tunuri de cea mai nouă construcţie, fac din acest avion o armă superioară şi temută.

Acestor două admirabile aparate de vânătoare britanică le opune un mare număr de tipuri felurite. Marea massă a formaţiunilor de vânătore de zi o constituie „Spitfire V". In timp ce „Huricane" a rămas oarecum pe planul al doilea, fiind folosit mai ales pentru recunoaşteri de apropiere, pentru atac în sbor şi ca bombardier uşor. Din informaţiuni rezultă că englezii au cedat bolşevicilor diferite escadrile de Hurricane, pe care aceştia le întrebuinţează pe frontul Murmansk. Se pare însă că aviatorii sovietici nu se prea împacă cu aceste aparate, fiindcă suferă mereu mari pierderi. Alte tipuri sunt: „Defiant", „Whirlwind" şi vânătorul de noapte „Beaufighter", folosit şi pentru apărarea convoaielor. Vânătoarele de tip american sunt „Grumann-Martlet" şi vânătoarele Curtiss „Tomahawk" şi „Kittyhawk". Ca avioane torpiloare aviaţia britanică foloseşte tipurile „Swerdfish", „Albacore" şi „Besufort".

Avioane de recunoaştere

Ca avioane de recunoaştere în apropiere aviaţia germană are încercatele tipuri He 126 şi FW 189, în timp ce englezii au tipurile mai învechite „Lysandew" şi „Hurricane I". După cum a arătat presa acum câtva timp, uzinele Blon et Voms au construit primul avion asimetric din lume. BV 141, care a repurtat succese răsunătoare încă dela primele sale acţiuni în campania din răsărit. Pentru întâia dată întâlnim aici construcţia asimetrică, care are pe aripa stângă carlinga cu toţi pereţii transparenţi, unde intră trei oameni. Specialitatea construcţiei, cerută de necesităţi tactice, a adus totodată o influenţă extrem de favorabilă în ce priveşte calităţile şi realizările aparatului: o mare iuteală, o deosebită suplete şi facultatea de a se urca cu usurinţă. Armamentul avionului BV 141 constă din tunuri şi mitraliere de cea mai modernă construcţie. De câtva timp acest avion este fabricat în serii mari. Apariţia acestui avion însemnează o simţitoare întărire a forţei de luptă de care dispune armata germană.

In ce priveşte avioanele de transport, — valoarea vestitelor Ju 52 este prea cunoscută pentru a se mai insista asupra lor — englezii au tipurile „Bombay", „Flaminge" şi tipul american „Lockheed-Lodestar".

De luni întregi americanii şi englezii anunţă producţia unor bombardiere şi vânătoare neînchipuit de rapide şi suple, care ar urma să fie cu mult superioare tuturor tipurilor de care dispune Axa. Intre altele ei vorbesc de un bombardier „Phantom" cu o rază de acţiune de 40.000 kilometri şi patru motoare de câte 8.000 HP., şi trâmbiţează curând deschidere a unei linii aeriene din Statele Unite peste polul Nord către URSS.

Aceste tendinţe de a se încerca prin astfel de ştiri denrecierea calităţii şi valorii de luptă a avioanelor germane, aviaţia germană îi opune rezultăte pozitive obţinute de cele mai noui tipuri ale ei. Ii opune totodată faptul că anul trecut, dela 1 Iunie 1941 până la 31 Mai 1942, englezii au pierdut în total 4191 aivoane, ceeace dovedeşte mai lămurit decât orice comentariu ce are cei mai buni aviatori şi cele mai bune aparate.

VIAŢA SPORTIVĂ

«CUPA ROMÂNIEI»

RAPID A INVINS PE VENUS CU 7—2 (1—2)

In semifinala „Cupei României", Rapid a învins pe Venus cu 7-2 (1-2). Jocul a avut două înfăţişări deosebite: în prima repriză a dominat Venus, conducând cu 2-1. In cea de a doua repriză au dominat net rapidiştii, înscriind de şase ori. Cauza? Venus a prezentat o echipă cu mulţi juniori care n'au putut ţine piept vulpoilor dela Rapid. Vina înfrângerii o poartă linia de mijlocaşi şi portarul.

Au marcat în ordine: Filotti (min. 22), Bogdan (min. 47), Baratki (min. 69), Radu Florian (min. 76), Bogdan (min. 77), Sipoş (min. 81) şi Filotti (min. 86) dela Rapid iar dela Venus au marcat: Andrei Rădulescu (min. 25) şi Ene (min. 28).

D. Tică Iliescu a condus următoarele echipe:

Rapid: *Sadovsky, Ghiuriţan, Wetzer, Costea, Răşinaru, Florian (Gavrilescu), Sipoş, Gavrilescu (Florian), Baratky, Filotti, Bogdan.*

Venus: *Savu, Crum, Lupaş, Cearughin, Freddy, Bărbulescu (Vasilescu), Vasilescu (Ene), Herescu, Rădulescu, Humis (Bărbulescu), Ene (Humis).*

UNIVERSITATEA A INVINS MICA: 4—1 (2—1)

La Sibiu s'a jucat cealaltă semifinală a Cupei României. După cum era de aşteptat a învins Universitatea.

In prima repriză Universitatea a marcat de două ori, prin Moldoveanu şi Dascălu, iar Mica prin Vanciu, odată. La reluare localnicii au mai înscris de două ori şi prin Ţăranu.

A arbitrat d. Gh. Ionescu. Astfel Universitatea s'a calificat în finală, urmând să joace cu Rapid.

JUVENTUS—F. C. PLOEŞTI 2—2 (0—1)

Pentru campionatul de război s'a jucat pe întreaga ţară doar jocul dintre Juventus şi F. C. Ploeşti. A fost un joc slab care n'a avut nici un istoric. Ploeştenii au condus 50 de minute prin golul înscris de Haas, Roş albaştri au egalat în min. 50 prin Flamaropol, luând conducerea jocului în min. 53 prin centrul atacant, Stoian. Au egalat ploeştenii în min. 78 prin Cociş.

A arbitrat d. St. Alessandru, acceptabil.

Box

REUNIUNE ITALO-ROMANĂ

Sâmbătă a avut loc pe arena Venus o reuniune de box italo-română, care a avut un frumos succes. Iată rezultatele tehnice:

1. Constantin David învinge la puncte pe Kid Romeo.

2. Constantin Cionoiu face match nul cu Ettore Mortale.

3. Ion Chiriac învinge net la puncte pe Benjamino Serpi. A fost cel mai frumos joc al serii. Chiriac a boxat în stil de mare campion.

4. Ilie Petrescu a învins pe Primo Bassi la puncte. Reuniunea a fost deschisă de un match de amatori, în care Ilie Piţu (Turda) a învins la puncte pe C. Cuţaru (N. C. T.).

ALTE ŞTIRI

● Echipa Germaniei *de football a învins la Sofia pe cea a Bulgariei cu 3—0, prin punctele marcate de Decker (2) şi Arlt.*

● Sâmbătă şi Duminică *ne-a vizitat echipa de basket-ball slovacă S. K. Bratislava. In prima zi oaspeţii au învins pe Viforul-Dacia cu 39—33 (12—16), iar a doua zi au fost învinşi cu 47-39 (28—17).*

● Duminică, *26 Iulie va avea loc la Bucureşti matchul de fool ball dintre selecţionatele Vienei şi a Bucureştilor. Pregătirile pentru acest joc au început de mult şi sunt aproape terminate.*

Jocul se va disputa pe terenul AANEF şi va fi arbitrat de arbitrul Athanasof (Bulgaria) care a mai arbitrat la noi.

CÂTE PUŢIN DIN TOATE CELE

Imperfecţiunea ochiului omenesc

Cunoscutul fiziolog Helmoltz a spus odată că ochiul n'ar fi deloc o minune de instrument, ci chiar o construcţie tehnică foarte mediocră. In ce priveşte văzul, acesta rămâne pentru noi o minune, dar în ce priveşte construcţia, această afirmaţie poate fi adevărată. In comparaţie cu un aparat fotografic, ochiu, e desigur imperfect, un singur punct pe retină conturează exact lucrurile ce o împrejur pare nebulos. Pe retina ochiului nostru există chiar o pată oarbă, căci dacă facem pe o bucată de hârtie o cruce şi alături la dreapta, la o distanţă de o jumătate de deget şi mai mult o suprafaţă de cerc neagră, aceasta dispare (dacă nu e prea mare) la un punct anumit de perspectivă, când aproplem hârtia de ochi. Trebuie însă luat seama ca ochiul drept să nu fixeze şi cercul, ci numai crucea. Intr'adevăr construcţia ochiului pare mediocră, căci nervul văzului pătrunde în aşa fel în retină, încât acoperă o mică parte a retinei sensibile. Pata oarbă nu este altceva decât acel loc unde se termină nervul văzului. Dacă lăsăm să pătrundă în ochiul nostru dintr'o parte soarele sau o lumină tare şi dacă schimbăm brusc umbrind ochiul cu mâna, observăm adeseori subit o minunată figură de vână, strălucind albargintiu, conturată în negru, pe fond roşu. Aceasta înseamnă că pe stratul sensibil la văz sunt şi vase de sânge, pe care ori alt constructor le-ar fi aranjat după retina sensibilă. Şi mici scântei pe care le vedem când se concentrează sângele la cap sau alte semne mici cari le observăm când privim prin microscop sunt dovezi ale faptului că vedem în ochii noştri multe lucruri ce sunt între retină şi lentilă, care ar fi putut fi evitate. Nu se ştie însă dacă aceste lipsuri nu sunt necesare.

Alarmă în stup

Când albinele dau de un izvor bogat de hrană, ele fac la întoarcere un dans ciudat, alarmând prin aceasta celelalte albine să iasă şi ele la acel izvor de hrană. Conform rezultatelor cercetărilor profesorului K. v. Frisch din Muenchen este posibil să se influenţeze, prin provocarea artificială a acestui dans, albinele lucrătoare să aboare în cel mai scurt interval la un izvor anumit de hrană. Câteva albine atrase prin miere trebuiesc hrănite la locul de alimentare artificial cu apă îndulcită şi ele atrag atunci prin dansul lor şi prin razosul special multe albine la acele flori. Prin aceasta se poate mări considerabil recolta de miere. In Rusia s'au alimentat albine cu apă îndulcită şi prevăzută cu miros de trifoi şi s'a obţinut o vizitare de 19 ori mai mare a câmpurilor cu trifoi de către albine şi o triplare a recoltei. Prin obişnuirea albinelor cu florile de viţă de vie s'a putut ameliora deasemenea considerabil recolta de miere în anumite locuri.

Crapul care mărâie

Dacă vrei să caracterizezi pe cineva drept tăcut, spui că e mut ca un peşte. S'au făcut cercetări în această direcţie cu peşti de aur, crapi etc. şi s'a constatat că peştii nu sunt chiar atât de muţi pe cât se pare. Dacă peştii de aur mănâncă mici melci şi alte animale tari, mestecând el mărâie, ceeace se poate auzi încă la 4 metri distanţă, cu toate că animalele se găsesc sub apă. Şi crapul face un zgomot special când mănâncă. Aceste sunete într'adevăr n'au nimic de a face cu un limbaj în sensul nostru, deoarece nu servesc la înţelegerea peştilor între ei.

M. S. REGELE A VIZITAT ŞCOALA DE COMANDANŢI AI MUNCII TINERETULUI ROMÂN

(Urmare din pagina I-a)

trului, unde a primit defilarea.

Intreaga paradă a fost comandată de d. col. Vasile Atanasiu, comandantul secund al „Muncii Tineretului Român".

Tinerii celor două formaţiuni, române şi germane, prin pasul cadenţat şi atitudinea plină de avânt, au ţinut să-şi manifeste, în faţa Majestăţii Sale Regelui, elanul şi certitudinea cu cari au pornit la noua lor luptă prin muncă pentru ridicarea Neamului.

După defilare, a urmat vizitarea localului principal, unde Majestatea Sa Regele, d. prim-ministru şi membrii guvernului au rămas deosebit de mulţumiţi de ordinea desăvârşită pe care au văzut-o în sălile de cursuri, în dormitoare şi magazii.

Această disciplină constitue unul dintre elementele iniţiale cu care se acţionează în noul sistem de educaţie.

Educaţia fizică a tineretului

Pe vastul platou înconjurat de dealuri, într'un minunat cadru plin de pitoresc, s'a desfăşurat programul de educaţie fizică a tinerilor români şi germani.

Majestatea Sa Regele, d. prim-ministru şi înalţii oaspeţi au luat loc la tribuna sportivă, în faţa căreia două drapele, român şi german, fâlfâiau într'o armonioasă înfrăţire.

In cântecul „Kameraden unter Spaten" intonat la unison, cele două echipe, române şi germane, şi-au făcut intrarea pe stadion.

In capul coloanelor, şefii de grupe, agitau în ritmul marşului standardul român şi german. Apoi tinerii, în cadenţa muzicii militare au executat o gamă de mişcări cu braţele şi trupurile lor bronzate de soare, alte echipe au demonstrat exerciţii de gimnastică făcute cu cercul de fier, cu buştenii şi gimnastică la pământ. Toate aceste părţi ale programului sportiv invederează noua metodă de educaţie fizică ce se poate da tineretului nostru, adoptate la realităţile româneşti.

La sfârşitul programului, echipele româno-germane au părăsit stadionul cântând în româneşte „Graiul Neamului".

La şantierele de lucru

Suveranul şi înalţii oaspeţi au fost conduşi după aceea la şantierele de lucru. Aici, s'a arătat noua metodă de muncă raţională, cheea de boltă a acţiunii educatoare a tineretului pe care Mareşalul Conducător a concretizat-o în următoarea deviză: prin muncă la luptă şi prin luptă la muncă.

Instructorii de lucru, români şi germani, în timp ce tinerii cu braţe vânjoase munceau pe şantier la construirea unei şosele de piatră, au dat explicaţii asupra organizării lucrului, a funcţionării echipelor şi a folosirii noilor unelte şi maşini de lucru, impresionante prin diversitatea şi utilitatea lor practică.

S'a vizitat apoi instalaţia unei tabere de barăci tip demontabile, adusă din Germania şi dotată cu toate instalaţiunile necesare.

Această tabără va servi ca model în noile construcţii ale „Muncii Tineretului Român", cu modificările impuse de climatul nostru.

Astăzi, opera de construcţie naţională a acestei organizaţii se aplică în trei tabere: la Pucheni, Drăgăneşti şi Vălenii de Munte.

Cei care sunt însufleţiţi de adânci sentimente româneşti şi vor să-şi dea seama de faptă şi nu de vorbă, sunt rugaţi să viziteze unul dintre aceste şantieire ale muncii tineretului nostru, unde vor vedea adevăratul răsărit al educaţiei şi muncii noastre naţionale.

Educaţia sufletească, morală şi patriotică

Şi pentrucă principiul fundamental al Muncii Tineretului Român este cultivarea noilor vlăstare ale neamului prin muncă şi faptă etică, educaţia sufletească, morală şi patriotică se face tot printr'o intensă trăire a cultului faţă de Dumnezeu, Naţiune, Rege, Conducător şi Eroi, a înălţării spiritului de cunoaştere şi de desăvârşire morală.

Şedinţa model desfăşurată în faţa Suveranului, a primului ministru şi a înalţilor demnitari şi ofiţeri a învederat cu prisosinţă acest lucru.

De pe peretele din fund, predominau chipurile Majestăţii Sale Regelui Mihai I, al Führerului Adolf Hitler şi al Mareşalului Conducător Ion Antonescu.

Augustul Oaspe a fost întâmpinat cu Imnul Regal pe care tinerii germani şi români l-au intonat laolaltă, în limba română cântând apoi, în limba germană, Imnul Naţional al Marelui Reich.

Programul de o originalitate impresionantă, a continuat, alternându-se cu versuri româneşti şi germane, cântece, scurte cuvântări de câte trei sau patru fraze, în care se glorificau credinţa, munca, eroismul, armata şi forţa de neinvins a naţionalismului integral, precum şi camaraderia de muncă şi luptă româno-germană.

Dar punctul culminant al acestei educaţii sufleteşti, morale şi patriotice, trăite aevea, a fost evocarea Eroilor căzuţi pe front. Când crainicii au rostit, în limba română şi germană: „Să lăsăm o clipă gândurile noastre să se îndrepte spre Eroii români şi germani", din cele două amfore de piatră au început să se înalţe flăcări albastre, simbolul luminii eterne a Eroilor. De undeva, a pornit să se desprindă o melodie de vioară, în armonia căreia un tânăr român şi altul german rosteau lapidar numele localităţilor unde au căzut luptătorii noştri: Wiasma, Odesa, Woronej, Kerci, El Alamein, Sevastopol, Atlantic, Harcov.

Tinerii au intonat apoi într'un glas: „Ich hatt'einen Kammaraden", după care crainicul a spus: „Să le urmăm exemplul servind cu lopata, după cum ei au servit Ţara cu arma".

O furtună de voci a isbucnit spontan din pepturile bravilor muncitori: „Aceasta să ne fie jurământul".

Şedinţa s'a încheiat tot cu imnurile naţionale ale celor două popoare aliate şi amice.

Ce este munca tineretului român

Domnul general adjutant Emil Pălăngeanu, comandantul „Muncii Tineretului Român" a arătat apoi care este rostul acestei organizaţii rostind următoarea cuvântare:

Cu adâncă recunoştinţă, mulţumim Majestăţii Voastre Domnului Prim-Ministru şi Onoratului Guvern, precum şi Domnului Ministru al Reichului pentru această înaltă şi excepţională onoare, făcută nouă, prin vizitarea Centrului de Formarea Instructorilor Muncii Tineretului Român.

In complectul nostru aşezământ, de aci, işi capătă şi desăvârşesc pregătirea tinerii, care, după absolvire vor încadra, ca instructori, tineretul din taberele ce, în mod progresiv, se vor răspândi pe întreg teritoriul României.

In pogramul de azi, desfăşurat de Centru, în Inalta Prezenţă a Majestăţii Voastre şi distinsei asistenţe, s'a arătat un aspect, al felului cum aceşti viitor colaboratori, işi făuresc pregătirea pedagogică, cum işi însuşesc cunoştinţele technice, intelectuale, sufleteşti, precum şi călirea fizică.

Ei formează promoţia a 2-a, aceia cari a precedat-o, fiind deja la posturi, în taberile de experienţă.

M. T. R. este o organizaţie în fază de pioneri, o înoire simplă şi curată, o faptă nouă, care e menită să desăvârşească pregătirea tineretului.

Indrumată de d. Mareşal Conducător, sprijinită de Preşedinţia Consiliului de Miniştri, işi urmează desvoltarea cu programul propus.

Im permit să mă sprijin pe cuvintele d-lui Vice-Preşedinte al Consiliului, rostite la deschiderea cursurilor de învăţători agricoli.

„Sunt două moduri de a înoi un Stat: formal, prin legi; structural, prin reforme şi schimbări adânci".

Organizaţia noastră, în felul cum a fost concepută, le-a utilizat pe ambele.

Pregătirea tinerilor Români, care precedă cu 6 luni incorporarea în serviciul armatei, pentru viaţa obştească în ideia Statului etnic Naţional, se face în tabere, întreţinute de Stat, deci o înfăptuire nouă.

In aceste tabere, se desvoltă sentimentul de solidaritate naţională, se dobândeşte o adevărată concepţie despre muncă, prin preţuirea deopotrivă a muncii manuale şi intelectuale.

Trăind laolaltă, în regim unitar, amestecând tineretul aparţinând deosebitelor clase sociale, se preface radical spiritul separatist de odinioară şi se tinde la o armonie socială ce se desăvârşeşte pe nesimţite şi conştient.

Mai departe în aceiaş cuvântare, Domnul Vice-Preşedinte spune:

„Dela războiul celălalt şi până astăzi s'au rostit de prea multe ori cuvinte pentru ţărănime. Este timpul ca să se rostească satelor noastre şi fapte".

Cu deosebită satisfacţie vă împărtăşesc, că deşi abia la mijlocul stagiului nostru, îngăduit pentru experimentare, taberile noastre, traduc în înfăptuiri, cuprinzătorul imperativ de mai sus. De aceia respectuos îmi îngădui să invit pe MAJESTATEA VOASTRĂ şi pe Domnii Miniştri să calce unul din aşezămintele noastre de educaţie prin muncă (cel mai la îndemână este la Pucheni, pe calea de întoarcere spre Capitală), unde se va vedea cum ţăranul a înţeles rostul şi strădania noastră, pentru el şi obşte, şi cum singur fără alte îndemnuri se întrec în a ne urmări. In sprijinul afirmărilor mele stau faptele, pe care le veţi putea aprecia la faţa locului.

Unul dintre punctele programului nostru este şi pregătirea acestui tineret spre calea armatei.

Ca General al armatei active, încredinţez pe Domnul Ministru al Apărării Naţionale şi Statul Major, că sprijinul ce avem, este de înălţimea solicitudinilor arătate şi că şi sub acest aspect suntem pe drumul bun.

Domnul Mareşal Conducător când ne-a inspectat, mulţumit, ne-a încurajat cu încrederea Sa.

De atunci şi până în prezent conştienţi de greaua sarcină şi răspundere, lăsând la o parte modestia ce stă bine ostaşilor, îmi îngădui să afirm, că organizarea noastră Munca Tineretului Român, corespunde acestei preţioase aprecieri.

Rugăm azi pe MAJESTATEA VOASTRĂ şi pe Distinşii Oaspeţi să ne întărească această încredere, noi promiţând că vom fi veşnic cu lozinca noastră Spornici la muncă.

MAJESTATE,

Incă dela începutul activităţii noastre, Marele Reich ne-a trimis o misiune sub conducerea Oberstarbeitsführerului baron von Stetten.

Aci la Centrul de Formarea Cadrelor, o companie de instructori, o şcoală model completă, sub comanda Arbeitsführer-ului Schlagmann, zi de zi, ceas de ceas, au stat lângă noi călăuzind cu sfatul şi fapta strădaniile inerente oricăror începuturi de înfăptuiri.

La propunerea noastră, cu asentimentul Domnului Mareşal Conducător, Majestatea Voastră a dat Inalta Sa aprobare de a le răsplăti munca prin acordarea unor distincţiuni.

Rog respectuos pe Majestatea Voastră de a le înmâna aceste decoraţiuni ca un suprem semn al camaraderiei, care cimentată şi pe acest tărâm, va fi o chezăşie în plus a legăturei noastre de totdeauna.

Să trăiţi Majestate!

*

A vorbit apoi baronul von Stetten.

D-sa a spus că în vizita Majestăţii Sale Regelui Mihai vede expresia aprecierii faţă de o operă care este pe cale de a se forma în cea mai adevărată camaraderie germano-română.

După ce Conducătorul Statului Român, Domnul Mareşal Ion Antonescu ne-a onorat la 28 Martie cu vizita sa suntem convinşi că şi vizita de azi a Majestăţii Voastre, a d-lui Prim Ministru şi a numeroaselor personalităţi ale statului român, va contribui la încurajarea acestei tinere generaţii, dându-i baza necesară desvoltării ei, spre binele poporului întreg român. In acest sens, Vă urez Majestate domnule Prim-ministru şi domnilor miniştri, în numele Reichsarbeitsdienstului, din toată inima „Bine aţi venit".

*

Majestatea Sa Regele a decorat apoi pe comandanţii şi instructorii germani, după care Augustul Oaspe urmat de suită a vizitat infirmeria şi grădinile Centrului.

Masa a fost servită Majestăţii Sale Regelui şi Iluştrilor vizitatori din acelaş fel de bucate cu care sunt hrăniţi şi tinerii aflaţi la acest Centru.

BRAVO AVIAŢIE

Arma cu care se va mândri întotdeauna ţara noastră şi care a adus un aport considerabil în războiul de desrobire şi-a serbat patronul în ziua de 20 Iulie, ziua sfântului Ilie.

Ca şi ne'nfricatul prooroc, care slobozde trăsnetele şi străbate cerul de la un capăt la altul, aviatorii cu tinereţea în privirile trandafirii ca azurul pe care-l stăpânesc, duc din victorie în victorie, tot mai departe faima neamului său. Nepăsători de moarte, superiori ca spirit şi 'nţelegere, ca oameni cari trăesc mai mult prin oazele văzduhului, bravii noştri aviatori se sacrifică, primesc luptele fără nici un fel de eschivare, chiar de ar fi unul contra şase, cum am văzut atâtea cazuri.

Aviaţia noastră, deşi tânără, a dat dovadă de mari posibilităţi. Toate greutăţile luptelor aeriene, cari n'au certitudinea celor terestre şi cer o manevrare specială, au fost învinse de tinerii şi temerarii noştri piloţi.

Mulţi au căzut ca nişte păsări rănite, în largul nesfârşit al apelor, dar tot atât de mulţi au reuşit să dea lovituri de moarte duşmanului numeros, dar nu şi mai convins de misiunea lui.

S'a văzut că dacă în acest războ de exterminare cu armele cele mai moderne, nu ar fi fost aviaţia pe primul plan al operaţiilor, prezentă întotdeauna acolo unde se cerea o intervenţie rapidă şi hotărâtoare, alta ar fi fost poate faţa lui!

Aviaţia a impus alte metode de luptă, a accelerat victoriile, a redus limita de durată a luptei şi este prima care începe atacul, la adăpostul căreia ostaşul păşeşte sigur spre inamic.

In plin război, tânăra şi viteaza noastră aviaţie şi-a serbat ziua...

Pentru cei ce s'au jertfit ca nişte porumbei în văzduh, şi-au ars în vacarmul de nedescris al cauzei noastre sfinte, pentru toţi acei sburători cu suflete de copii, lacrima recunoştinţii noastre a căzut pe amintirea caldă a cenuşei lor: Lacrima celor ce i-au urmat cu gândul şi sufletul pe tot drumul biruinţii.

Iar pentru cei ce poposesc pe coastele Caucazului şi lovesc de moarte duşmanul în cuibul lui-inveninat, cei cari nu ştie de odihnă şi somn, mâna noastră românească se întinde până la ei. Ii urmărim şi-i admirăm ca pe nişte vulturi ce spintecă zarea şi le sărutăm obrajii lor pământii de urgia focului...

Caporal Const. Salcia

CETĂŢENI ALEŞI AI NAŢIUNII

Un decret lege recent, declară invalizii şi văduvele de război de „Cetăţeni aleşi ai Naţiunii", iar orfanii de răsboiu sunt declaraţi „Copii ai Naţiunii". In această calitate ei au dreptul la o deosebită consideraţie şi solicitudine din partea cetăţenilor şi autorităţilor publice, cu drept de preferinţă când vin în situaţiuni egale.

Desigur nu toţi bărbaţii pot fi trimişi pe front, iar dintre acei cari au avut onoarea să lupte, vor fi puţini cari nu se mai întorc sau devin invalizi. Dacă însă cei cari au rămas acasă, au putut să-şi vadă de îndeletnicirile lor, iar cei cari au rămas în viaţă şi valizi, au toată posibilitatea să-şi câştige existenţa pentru ei şi pentru ai lor, nu tot astfel se prezintă situaţia celor deveniţi neapţi pentru muncă şi a celor rămaşi fără sprijin. Este deci de datoria ţării pentru care s'au jertfit să-i onoreze şi să-i ajute.

Statul are mii de posibilităţi să-şi distingă fiii, şi să-i ajute. Urmaşii celor căzuţi în război pot fi îmbrăţişaţi în atâtea ocazii. Dar în afară de Stat, e o datorie a tuturor cetăţenilor să-i sprijine şi să-i ajute pe eroii şi urmaşii eroilor.

Peste pensiile şi ajutoarele, pe cari Statul le dă urmaşilor celor căzuţi în război şi invalizilor, mai sunt o serie de avantagii, de cari vor trebui să se bucure în primul rând aceştia.

Şi mai presus de toate, ei vor fi cinstiţi şi respectaţi de semenii lor. Ori unde vor apare, vor trebui să fie trataţi cu respectul cuvenit unor oameni, cari şi-au făcut cu adevărat datoria.

Intreprinderile particulare, vor trebui la rândul lor să avantageze invalizii, văduvele sau orfanii de război, preferându-i în faţa celorlalţi cetăţeni.

Obligaţiunea pentru aceşti privilegiaţi de a avea o purtare exemplară, isvorăşte din necesitatea de a se putea menţine cât mai ridicat cultul eroilor. Este o datorie a orfanilor, ca să menţină neuitată memoria părinţilor lor, şi a invalizilor de război să-şi menţină prestigiul câştigat pe câmpul de onoare.

Serg. t. r. Ion Munteanu

SCRISORI DELA CEI DRAGI

SCRISOARE DOMNEASCĂ

...Ostaşul care cu degetele lui înroşate pe patul armei a trimis soţiei şi pruncilor de-acasă rândurile pe cari le deştăinuim mai jos, este unul din biruitorii dela Sevastopol. Căzut în asalturi?.. Supravieţuitor?.. Nu putem şti. Scrisoarea este veche de câteva săptămâni, — dar respiră în ea atâta noblete răzăşească, încât o transcriem cu toate mărunţele ei greşeli, cu toate sfătoasele ei frumuseţi:

Scumpa mea soţie şi dragii mei copii,

In primul rând doresc ca micile mele rânduri să vă găsească în momentele cele mai fericite ale vieţii d-voastră. Eu sunt sănătos, sânt însă supărat că nu am primit cam de mult scrisori dela d-voastră. Nu pot să ştiu cauza de ce nu-mi scrieţi, se vede treaba că ma-ţi dat uitării. Am scris şi la fraţi şi la cumnaţi si nu vrea să-mi răspundă niciunul.

As vrea să ştiu şi eu cum mai trăiţi şi ce mai faceţi şi dacă aţi făcut ceva Arătură. Am primit o c. p. dela Cumnatu Neculai şi-mi spune că Baba dela Bârleşti e bolnavă rău, te rog să-mi scrii şi mie dacă ia trecut sau nu tiam mai întrebat de cumătru Kiriac şi nu miai răspuns a murit sau mai trăeşte?

Mii dor de voi. Băieţii is sănătoşi cu toţii? Măi Vasilică tu cum o mai duci cu şcoala ti rog dragu tăticăi să faci trebuşoară şi să asculţi pe Mama ta nu te duce şi umbla hoinar cu alţi copii astept să-mi scrii şi tu o scrisoare dar văd că nu vrei, aşa că mai uitat? Dar tu Maricică grijeşti de surioara ta cea micuţă? Acum să vedem Victor câte poezii a învăţat la grădiniţă şi dacă ţii dor de mine ce zici? Ia să vedem şi pe Costică dacă il cuminte si şade acasă şi face treabă şi dacă a învăţat vre-o rugăciune şi poate să se închine? Dragii mei copii ascultaţi şi fiţi cuminţi, când voi veni acasă am să vă spun o poveste din război.

Acum dragă Catincă să stăm puţin de vorbă amândoi. Te-am întrebat în toate scrisorile de Anica să-mi spui dacă mai este acasă ori s'a dus în vr'o parte. Nu mi-ai scris despre Juncă dacă ţa ajuns fânul nu mi-ai scris cine ţia mai ajutat la trlabă rel puţin să le mulţumesc eu prin scrisoare.

Te rog ai grijă de lucrurile mele nu le da prin sat şi mai ales de ghete ungele şi vără niste cârpi în ele ca să şadă pline să nu se strice că ştii prea bine că sunt foarte scumpe şi la fel caută şi de încălţările tale şi caută sămi scrii mai des. In zi de lucru poate nai timp, dar sărbătoarea nu este destul timp?

Mi-am adus aminte miai scris cu câtva timp mai în urmă o c. p. şi mă întrebi tu că unde am pus bani cînd ai găsit un viţel şi vrei să-l cumperi ca să-l pui pereche cu al nostru? Mai întâi sămi spui cu ce bani mai ştiut tu pe mine şi al doilea eu acasă am lăsat junca cu viţel. Vei şti că asta nu prea ma bucurat fiindcă eu sunt în Război şi tu mă întrebi di bani că ceam făcut cu ei sau a vrut săşi bată joc cel de ţa scriso. Săţ aduci aminte şi sămi răspunzi. Ti rog când ei primi scrisorica dela mine partia întâia din această scrisoare so citeşti so auză şi băeţii. Ce mai noutăţi mai este prin sat la noi. Ti rog sămi spui şi mie cum o mai duci şi cum mai trăeşti.

Dragă Catincă fă cum tla învăţa Dumnezeu şi caută de casă şi de copii nu te certa cu nimeni mai lasă dela tine când auzi ceva căci nas vrea să aud că tu ai fost rea şi ai vorbit ba pe unul ba pe altul eu am toată credinţa în tine cum am avut şi mai înainte. Iar când te duci la sfântă Biserică adăţi aminte şi de mine. Al tău soţ care ti doreşte a ti vedea în tot momentul vă sărut cu drag.

GH. TUDORICA

...Se înfrăţeşte în slova acestui gospodar moldoveau duioşia sufletului cu atâta senină înţelepciune, — intimităţile şi chiar mizeriile căminului sunt de ostaş spovedite cu atâta cumpănire, încât deşi ai prefera să nu-i strici frumuseţea scrisorii printr'un comentariu, nu te poţi împiedica de a-i sublinia accentul de inedit, de autentic, de autoritate.

Hatmanii lui Bogdan şi-ai lui Rareş vorbeau astfel, din mijlocul judeţilor sau al pârcălabilor de cetate.

Recitesti rândurile semănate cu inocente greşeli cărturăreşti, şi mărturiseşti că în pagina aceasta trăeşte mai multă *„cultură"*, mai multă boierie decât în retorica celui mai rafinat senior. Soldatul acesta fără meşteşugite cuvinte, — pe epolet fără măcar un galon de lână,— are în grai ceva dintr'un magistrat şi un legislator, sentinţa de mediator şi de vornic Prea destoinic nu este în ale scrisului, — dar formulează pentru cei de acasă porunca şi dojana cu acelaş timbru ca un centurion din veacurile Romei.

Ostaşii din castrele împărăteşti îşi dictau astfel păsurile şi dorinţele.

Voi cei sceptici şi blazaţi, cari nu mai tresăriţi când vi se spune că oştirile Mareşalului Conducător luptă la Răsărit pentru biruinţa Crucii, — regăsiţi-vă credinţa în faţa acestui soldat dornic să afle mai întâi dacă pruncul său mezin *„poate să se închine"*... A lăsat în seama Atot Puternicului avut şi ogor, fiinţe dragi şi pe el — însuşi,— totul: *„Fă cum ti-a învăţat Dumnezeu", — scrie el soţiei... „Iar când te duci la sfânta Biserică adăţi aminte şi de mine"*...

Te uimeşti câte lucruri poate ţine simultan sub priviri acest gospodar care ştie să deslusească atât de bine accesoriul de esenţial, care-şi domină mâhnirile cu atâta pudoare, distribuind mustrarea şi desmierdarea cu atâta discreţie: „Partea I-a din această scrisoare so citeşti so auză şi băeţii"... „Vei şti că asta nu ma prea bucurat"... Eu am toată credinţa în tine"... "Săţ aduci aminte şi sămi răspunzi"... Cât de puţin mai contează lipsa virgulelor şi a apostrofului, când transcrii aceste silabe atât de vibrante de omenie,. Cum admiri tainicul instinct care face pe acest depărtat cruciat să scrie cu literă mare doar patru cuvinte, deopotrivă de sfinte:.. *Biserică... Război... Arătură... Mamă...* Sunt eternele divinităţi ale plugarului ursit să repete dealungul mileniului augustul gest al semănătorului, al tatălui care se închină şi odrăsleşte, al soldatului cu sau fără armă... Şi misiunea aceasta sacră se mai rosteşte odată reprobator într'o ultimă şi lapidară încruntare:

„Eu sunt în război".

...Atât de arareori poţi surprinde asemenea mărturisiri de nobleţă românească, încât ai vrea să aminteşti după lectura acestori rânduri tuturor hărăziţilor din ţară cât preţueşte pentru un ostaş de *acolo* ivirea poştei cu o scrisoare, cu un pachet, — cu acel nimic care să curme pe buzele luptătorilor fraza aceea rostită fără mânie, dar cu atât mai crâncenă dojană: *„Se vede treaba că maţi uitat"*... Nu l-a uitat soţia pe soldatul *Gheorghe Tudorică* din prima companie a celui de al patrusprezecelea batalion de Vânători de Munte, — dar din venitul unui singur hectar de pământ pe care îl munceşte acolo, în comuna *Tazlău* din judeţul *Neamţ*, Catinca lui Tudorică trebue să hrănească cinci coţii: pe *Vasilică*, — cel de nu trebue să umble hoinar, — pe *Maria*, care nu trebue să-şi lase surioara *Olga* să alerge pe prund, — pe Victor care umblă la grădiniţă şi pe *Costică*, şi el curând destoinic să se închine...

Cârmuirea ajută şi ea cât poate pe femeile ostaşilor plecaţi, — dar când ai cinci copii de grijit şi când costă atâta mălaiul cum să mai afli vreme de scris?.. Toţi cei 1500 lei pe care îi primeşte ca ajutor dela stăpânire. — Catinca Tudorică din Tazlăul Neamţului i-a plătit oamenilor cari au venit să-i lucreze unicul hectar de pământ,—gospodarilor cari au alergat s'o ajute, şi cărora de pe front soţul se gândeşte să afle vreme să le mulţumească după cuviinţă... A mai ajutat-o protopopul satului cât a putut... Din mâna protopopului, scrisoarea s'a răzleţit în mâna maiorului, prietenul nostru, czare a trimis împovăratei mame un ajutor de 500 lei., trecându-ne nouă scrisoarea.

Vin aceste rânduri, — vedeţi dară, — foarte de departe, şi fără ştirea celor 5 copii ai Catincăi Tudorică din comuna Tazlău, judeţul Neamţ.. Dar tocmai pentrucă nimeni nu v'a cerut nimic, — gândiţi-vă ce simbolică demonstraţie de solidaritate românească ar fi ca măcar dintr'o sută de cititori ai acestor rânduri *unul singur* să trimită direct un cât de mărunt ajutor celor cinci prunci din Tazlău!.

Ne-ar scrie curând protopopul satului că în gospodărie s'au strâns şi destule merinde, şi recunoscătoare zâmbete. Voi toţi, cei cari n'aveţi pe front părinţi şi soţi, fiăcăi şi fraţi, — nu simţiţi oare că mai ales pentru voi ne-am gândit să scriem acest apel, ca să dăm prilej de faptă bună şi vouă?..

I. D.

RĂVAŞ DE UNDEVA

Când vei primi măicuţă cartea mea postală
Şi-o vei ceti tu singură 'n pridvor,
De-i strânge boabe de mărgăritar în poală
Şi te-or purta tristeţi către fecior.

Tu ochii supţi de veghe şi-aşteptări
Ridică-i sus spre cer şi plimbă-i roată,
Vedea-vei strălucind o ţară printre ţări
Ce pentru amândoi e viaţa toată.

Inseninată-atuncea, măiculiţă
Vei pune şi răvaşul meu sub căpătâi
Şi-i adormi cu gândul la Gheorghiţă
Ce-i fericit că-i printre cei dintâi.

Vigoda, August 1941. **Căpitan Gh. Banu**

«NE CLĂDIM UN CANTONAMENT»

Un batalion se stabileşte în faţa Moscovei

Dacă n'am şti precis din proprie experienţă, că aceste încăperi aparţineau unei adevărate case ţărăneşti, cu tot adausul caracteristic ţinutului: murdărie, păduchi, hârtie de jurnal drept tapete, ar fi trebuit să credem că intrăm într'o casă germană de lemn sau într'o cabană. Aşa de mult se schimbă aici totul, atât de curat şi îngrijit. Este rezultatul unui gând, pe care ni l-am pus în timpul unor zile relativ liniştite, de a creea batalionului un adăpost, în care să poţi sta câteva ceasuri liniştite, cu o carte sau o scrisoare în faţă, cu câtiva camarazi, cu o sticlă, sau chiar cu cu tine singur.

Ideia unui cantonament ne-a însufleţit pe toţi. Cei mai raţionalişti dintre noi deveniră poetici şi entuziasmaţi mânuitori ai pensulei, iar entuziaştii nu ştiau altceva decât să croiască noui planuri, să propună îndreptări şi să aducă noui puncte de vedere în discuţie. Nici un drum nu era prea lung, nici o mână de ajutor prea grea, — nici chiar pentru soldaţii cei mai bătrâni — pentru a nu fi dus la bun sfârşit. Vroiam să ne creiem în acest labirint de distrugere şi decădere un colţ din patrie. Şi ni l-am creat! La începutul lucrului se punea, grea, problema materialului. Ce să iei şi mai ales de unde?

Vroiam să amenajăm două încăperi, una mai mare, pentru adunările camaradereşti şi o alta pentru orele de recules. Am început mai întâi cu spoitul pereţilor. Dispărură mai întâi tapetele ziarele fură astupate cu gips. Totodată s'a început curăţirea generală. Doctorul nostru se apucă de „deparazitare", Vechile podele putrezite şi roase de murdărie fură scoase pentru a fi înlocuite cu podele bune. „Da, dar ce material să luăm? „La care se răspunse cu glumele obicinuite, care au mereu haz: „chemaţi dulgherul de alături, ăla se pricepe la aşa ceva, şi în afară de asta are cel mai bun atelier din sat!" Până în cele din urmă ne căzu ochiul pe un munte de... dar n'avem voe să trădăm aceasta, cu toată bunavoinţe.

Această ochire înseamnă că avem lemn destul. O mulţime de mâini silitoare şi pricepute apucară şi demontară aceste lucruri „Bine, pereţii şi podelele ar fi gata! „Dar scaunele, mesele?

Şi se întâmplă, că odată cu aducerea culorilor se iviră şi doi pictori. Niciodată n'a bănuit vreunul dintre noi atâta talent. Fiecare dintre ei primise câte o încăpere pentru a lucra. Unul, un tânăr caporal, ceru să-i dăm „camera de recreere", el e intendent la o companie, — pe celalt îl trage mai mult ceince e vesel: este cel mai tânăr şef de trupă de recunoaştere cu cel mai mare succes, chiar la cucerirea dela Kiev a obţinut Crucea de Fier cl. I.

Lucrul mergea astfel mai departe cu voe bună. Fură vopsite mesele şi scaunele nou. Mai ales masa din încăperea cea mare face o impresie deosebită. Are o lungime de aproape 6 metri, are două picioare încrucişate şi patru stinghii solide, pe care se pot pune picioarele. Obiceiurile locului, de a se arunca scrumul ţigărilor în toate părţie. sunt înlăturate. Cartuşe goale, tăiate, oferă material pentru scrumiere. Deasupra acestei mese atârnă lucrul cel mai artistic al cantonamentului nostru, lampa. Roata unui tanc scos din uz curăţită şi frumos vopsită e susţinută de tavan de patru sârme puternice. Pe marginea roţii se află şase lumânări. care contribue să creeze în încăpere o atmosferă plăcută. Astfel lucrările se alăturară una alteia timp de 14 zile.

Veni apoi ziua mare a inaugurării. Din fericire pe înălţimea poziţiei se afla şi cantina. A fost o seară veselă, plină de voe bună, de care îşi amintesc cu bucurie toţi soldaţii batalionului. A fost în acelaş timp o zi de cinste pentru camarazii noştri pictori. Admiraţia a fost generală. Intr'o încăpere rezemăm toate situaţiile afirmării noastre milităreşti, în cealaltă ne reamintirăm de lungile şi grelele luni ale campaniei din răsărit; de praf, noroi şi zăpadă, ofensivă şi apărare, de multele oraşe şi râuri pe unde a trecut batalionul dela trecerea Bugului şi până la această înălţime din preajma Moscovei.

FESTIVITATEA DELA REG. DE GARDĂ „MIHAI VITEAZUL“

Joi dimineaţă, la orele 10 şi jum. la Regimentul 6 Dorobanţi de Gardă Mihai Viteazul, s'a desfăşurat o creştinească şi înălţătoare solemnitate.

Regimentul 6 Dorobanţi de Gardă Mihai Viteazul prin luptele şi biruinţele câştigate în primul plan al războiului sfânt, a străbătut o bună parte din drumul împlinirii destinului nostru istoric, aşezând la temelia acestei împliniri de destin, vieţile a sute ofiţeri şi ostaşi ai săi.

Colonelul comandant al Regimentului şi ofiţerii care îl înconjoară, în răstimpul de răgaz pe care i l a prilejuit venirea în garnizoană, au simţit ca o datorie de inimă închegarea unui colţ pios şi ridicarea unei troiţe, chiar acolo în inima regimentului, pentru pomenirea şi slăvirea celor ce s'au dăruit pentru Neam şi pentru Cruce.

La solemnitatea sfinţirii acestui colţ pios, a acestei catapetesme a sfinţilor eroi din campania 1941 a Regimentului de Gardă 6 Dorobanţi Mihai Viteazul, au asistat d. prof. Mihai Antonescu, preşedinte ad interim al consiliului şi d. general Constantin Pantazi, ministrul Apărării Naţionale

In aşteptarea d lui prim ministru, se aflau în curtea regimentului — frumos pavoazată cu drapele române, germane şi italiene, iar pe un imens panou chipul M. S. Regelui Mihai I, al Mareşalului Conducător al României, al Marelui Fuehrer al Germaniei şi al Ducelui Mussolini — în afară de d. ministru al Apărării Naţionale, d nii:

General de Armată în rez. Ciupercă Nicolae, general de divizie Şova Nicolae general Pălăngeanu Nicolae, general Trincu Atanasie, colonel Socrate Mardari, subşeful Marelui Stat Major, colonel Diaconescu, colonel Beldiceanu, colonel Turtureanu, directorul Cabinetului Militar al d lui vice preşedinte al consiliului, colonel Totu, maior Hodoş, dela Cabinetul d lui ministru al Apărării Naţionale, numeroşi ofiţeri de stat major şi ofiţeri superiori din garnizoană precum şi o delegaţie de ofiţeri din Comandamentul german

La solemnitate au mai participat părinţii şi rudele ostaşilor morţi pe câmpul de onoare, invalizi şi ofiţeri de rezervă ai regimentului.

D. prof. Mihai Antonescu, preşedintele ad interim al consiliului şi d. general Pantazi Constantin, ministrul Apărării Naţionale au fost primiţi la intrare de către d. colonel Opriş, comandantul bravului regiment.

O companie de onoare cu muzică şi drapel au dat onorurile iar d. prim ministru însoţit de d. ministru al Apărării Naţionale, de general Şova, comandantul Diviziei şi de d. colonel Ştefan Opriş, comandantul regimentului, trec în revistă trupa.

Intreaga asistenţă se îndreaptă apoi spre colţul pios şi troiţa aşezată în sala de onoare a regimentului. Aci, pe această catapeteasmă a sfinţilor eroi ai acestui regiment în faţa căreia arde în permanenţă o candelă, sunt aşezate chipurile bravilor printre bravi ai regimentului cari şi au dat viaţa pe câmpurile de onoare, iar pe un panou comemorativ făcut din marmoră sunt încrustate numele acestor eroi, începând dela ajutorul de comandant până la cel din urmă ostaş.

Intr'un cadru înălţător şi de pioasă reculegere, părintele protopop lt. col. Georgescu Gheorghe, şeful serviciu lui religios al Capitalei, înconjurat de un sobor de preoţi format din părintele maior Bondrea şi preotul căpitan Ianculescu, confesorul regimentului, a oficiat slujba de pomenire pentru eroii căzuţi, apoi a sfinţit troiţa şi catapeteasma.

Cuvântarea d-lui colonel Ştefan Opriş, comandantul regimentului

După terminarea serviciului religios, d. colonel Ştefan Opriş, comandantul regimentului adresându-se d-lui prim-ministru, d-lui ministru al Apărării Naţionale, generalilor şi asistenţei prezente, a rostit următoarele:

Domnule Prim-Ministru,
Domnule Ministru,
Domnilor Generali,
Onorată asistenţă,
Camarazi,

Colţul pios şi troiţa sfinţite astăzi sunt numai un crâmpeiu din planul pe care l-am urzit în toiul luptelor, de a clădi în curtea cazărmii noastre, o capelă a eroilor regimentului.

Clipele pe care le-am trăit aci, în faţa Catapetesmei Eroilor noştri şi în jurul troiţei străjuitoare, ne înalţă prin sărbătoreasca lor strălucire şi ne strecoară spre adâncuri de suflet, fiorii smeritei aduceri aminte a celor ce s'au dăruit pentru mai binele ţării şi pentru cinstea neamului.

Troiţa pe care am sfinţit-o astăzi concretizează în modestia ei şi apoteozarea Eroilor şi semnificaţia înaltă a jertfirii lor.

După cum nenumăratele troiţe ridicate de înaintaşii noştri străjuesc răspântii de drumuri, dând celor ce ostenesc pe cale, întărire sufletească, tot aşa troiţa aceasta străjueşte la răscruce de vremuri, împuternicindu-ne încrederea în noi înşine şi în măreţul rost pe care îl avem la aşezarea lumii celei noui.

Iată dece solemnitatea de astăzi nu trebue şi nu poate fi socotită ca o prohodire a celor ce s'au dăruit pentru neam şi lege, ci mai vârtos trebueşte văzută ca o sfântă liturghie a religiei Eroilor.

In timpul săvârşirii ei, simţim că harul celor fără de prihană coboară din lumea lor, peste capetele şi inimile noastre şi din Sf. Potir al jertfirii lor, ne împărtăşim cei de aci şi de astăzi şi se vor împărtăşi cei de peste toată ţarina românească şi de peste toate veacurile ce au să vină

Căci ei sunt plinitorii de destin românesc şi pe trupurile lor se zideşte ţară nouă şi mândră, Ţara Regelui Mihai I.

Ei sunt biruitorii dela Fălciu şi Bogdăneşti, unde printr'o titanică încleştare au spart cătuşele roşii ale silniculuj hotar dela Prut;

Ei sunt cuceritorii Dealului Caniei şi Culmea Epurenilor;

Ei sunt neînfricaţii care au sdrobit rezistenţele dela Ţiganca;

Prin avântul lor au fost răpuşi sovieticii la Bielievca, la Kagerlyk şi Vigode;

Printr'o dacică sfidare a morţii, ei au stăvilit şi au sfărâmat contraatacurile periculoase dela Pereseline;

Ei sunt biruitorii dela cota 75,8-Razv şi cuceritorii fortificaţiilor dela Dalnik unde li se încredinţase sectorul de efort al diviziei de gardă

Pentru toate aceste vrednicii ostăşeşti au binemeritat dela Patrie.

Iar noi ne-am străduit ca alături de această Catapeteasmă şi troiţă să mai însemnăm cu vremelnic condei în lucrarea tipăriă de regiment: „Dorobanţii de Gardă", o parte dintre isprăvile pe care ei le-au răbojit cu spada în hrisovul veşniciei.

Prinosul de jertfă al Regimentului se poate vedea din numărul morţilor, dispăruţilor şi invalizilor ce-i avem şi care au sângerat pe câmpiile Basarabiei şi ale Transnistriei în lupta cu duşmanii Neamului şi cu păgânătorii lui Hristos. Eroi pe care azi nu-i plângem ci îi slăvim.

Iată-i:

Morţi:
— 33 ofiţeri,
— 11 subofiţeri,
— 620 trupă.

Dispăruţi: 118 trupă.

Din cei 100 ofiţeri răniţi, până în prezent invalizi. 8 au fost clasaţi ca invalizi;

Din cei 41 subofiţeri, 6 sunt clasaţi invalizi;

Iar din cei 2068 trupă, răniţi până azi, sunt clasaţi 197 invalizi.

Din sângele lor risipit generos, peste bulgării ţarinei basarabene şi transnistriene, s'au urzit zorile de purpură ale noului veac. Ne închinăm în faţa durerii pe care omenească inimă de mamă sau de soţie o încearcă în pierderea celor iubiţi, ne smerim în faţa lacrimilor strivite în tremurătoarele gene ale orfanilor:

Aşezăm lângă inimi calde de frate, pe resemnaţii noştri invalizi, dându-le toată dragostea şi preţuirea noastră.

Mai vrem încă să se ştie că întreaga salbă de biruinţe ale regimentului o aşezăm pe pieptul tânărului nostru Rege, Mihai I pentru a-I spori strălucirea glorioasei Sale domnii.

Dezsemenea, toată jertfa şi vrednicile noastre ostăşeşti nu le păstrăm ca noi să ne trufim cu ele, ci le închinăm Mareşalului Conducător pentruca să toarnă din ele „legea de aramă a viitorului".

Şi cum la această solemnitate suntem cinstiţi cu prezenţa d-lui prof. Mihai Antonescu, preşedintele consiliului de miniştri a cărui putere uriaşă de muncă, învinge atâtea mari şi grele îndatoriri de guvernare şi a cărei a ascuţită minte deslueşte rostul marilor întocmiri pe care le pregăteşte ţării, îl rugăm să primească încredinţarea devotamentului pornit din prea plinul inimii noastre.

Asişderea aducem omagiul nostru curat, d-lui general Pantazi, ministrul Apărării Naţionale, pentru dragostea cu care îmbrăţişează nevoile şi treburiile oştirii.

O spunem răspicat şi cu tonul care se cuvine, că suntem gata să ne alinieme cot la cot cu el, pentruca adăogând la jertfele şi biruinţele de până acum, să fim până la capăt părtaşi ai împlinirii celui de al treilea descălecat:

DESCĂLECATUL IN STATORNICIA DEMNITĂŢII NAŢIONALE. ŞI IN VEŞNICIA DREPTĂŢII ROMÂNEŞTI" — încheie d. colonel Opriş cuvântarea d-sale.

Cuvântarea d-lui general Pantazi, ministrul Apărării Naţionale

Domnul Constantin Pantazi, ministrul Apărării Naţionale a rostit cu acest prilej următoarea cuvântare:

Domnule Prim-Ministru,
Camarazi,

Domnul Mareşal, Comandantul de căpetenie al Armatei, aduce prin mine Eroilor regimentului 6 Dorobanţi de Gardă „Mihai Viteazul", recunoştinţa şi preamărirea patriei.

Prin sângele vărsat şi trupul intrat în adâncul pământului ţării, al Eroilor acestui regiment, se face o legătură de nedesfăcut între drapelul regimentului şi esenţa sufletească a întregei naţiuni.

In climatul moral al acestei legături, vor trăi de aci înainte şi în viitor ostaşii prezenţi şi viitori cari vor avea întotdeauna în sacrificiul Eroilor, îndemn pentru vuirtarea lor şi legământul ce-şi fac, pentru a fi la înălţimea înaintaşilor lor.

Regimentul 6 Dorobanţi de Gardă „Mihai Viteazul" care a avut şi în trecutul lui cultul Eroilor şi al forţei morale, a săvârşit astăzi o faptă ostăşească şi creştinească.

Această troiţă este şi va fi simbolul legăturii prin sânge între drapelul regimentului, reprezentând suflarea sa morală — şi sufletul năzuinţelor permanente ale naţiunii.

In această ordine de idei, trăiască Majestatea Sa Regele, simbolul năzuinţelor permanente ale Neamului; trăiască domnul Maresal Antonescu, unsul lui Dumnezeu şi alesul neamului pentru a împlini porunca ceasului de faţă; trăiască viteazul regiment 6 Dorobanţi de Gardă Mihai Viteazul! — a încheiat d. general Pantazi, ministrul Apărării Naţionale.

Apoi d. prim-ministru a primit în curtea cazărmii defilarea ostaşilor acestui brav regiment în frunte cu colonelul Opriş.

La sfârşit d. prof. Mihai Antonescu a fost condus până la ieşire de d. ministru al Apărării Naţionale general Pantazi, de d. general Şova, de d. colonel Opriş, în timp ce din piepturile ostaşilor isbucneau puternice urale.

La orele 11 în prezenţa d-lui ministru al Apărării Naţionale şi a căpeteniilor de oştire s'a desfăşurat partea a doua a programului solemnităţii, în sala Casei ostăşeşti a regimentului.

Muzica regimentului 6 Dorobanţi de Gardă „Mihai Viteazul" a intonat Imnul Regal, Imnul german, Imnul italian, apoi o echipă de onoare formată din ostaşii regimentului au executat impresionantul tablou „Să ne aducem aminte" de Mircea Rădulescu, recitat în versuri de caporalul Topârdea. Locotenentul în rezervă Gh. Ghiţă a citit câteva portrete de eroi din lucrarea „Catapeteasma sfinţilor noştri eroi", după care d-na Marica Pessione dela Opera Română a executat două bucăţi de Hasselmans la harpă iar d-na Viorica Costescu-Duca a cântat „Rugăciune" de Beethowen şi „Nistrul" de Umberto Pessione.

La sfârşit ostaşii regimentului au interpretat „Eroul dela Dalnik", poem dramatic într'un act şi trei tablouri de caporal TR Şerban Alexandru, acompaniaţi de orchestra regimentului 6 Dorobanţi de Gardă „Mihai Viteazul".

Cu prilejul acestei solemnităţi d. colonel Ştefan Opriş, comandantul regimentului a oferit d-lui prim-ministru d lui ministru al apărării naţionale, căpeteniilor de oştire minunata broşură „Dorobanţii de gardă", lucrare prezentată de regiment.

Solemnitatea a luat sfârşit la orele 12,30.

GENERALUL GERMAN HANSEN ELOGIAZĂ EROISMUL TRUPELOR ROMÂNE DELA SEVASTOPOL

D-lui General Manoliu,
Comandantul Diviziei de Munte

Vă felicit pe domnia-voastră şi viteaza dvs. Divizie pentru marile succese dobândite prin atacurile din ultimele zile şi în deosebi pentru cucerirea obiectivului de atac „Kegel".

Prin aceasta aţi adus o contribuţie esenţială pentru sdrobirea inamicului dârz din faţa Sevastopolului, contribuţie care va intra în istoria glorioasei Armate Române.

(ss) General HANSEN

ORDINUL DE ZI

In luptele grele şi înverşunate timp de mai multe zile, cu sprijinul plin de efect al aviaţiei, diviziile de infanterie, în camaraderie fidelă de arme cu Divizia de Munte, au cucerit dela inamicul care s'a apărat cu o dârzenie fără samăn, masivul înălţimilor dela Gaitani, foarte important pentru apărarea Sevastopolului.

O Divizie de Infanterie a putut să pună piciorul pe malul de Vest Ciornaia.

Acest măndru succes obţinut în cel mai dificil teren muntos şi acoperit de păduri, pe o căldură mare, cu efective reduse, este un pas hotărâtor pentru cucerirea definitivă a cetăţii maritime roşii.

Conducerea decisă şi efectul vitezelor trupe merită cea mai înaltă recunoştinţă, pe care vi-o transmit prin prezenta, împreună cu felicitările cele mai călduroase.

Mai rezistă încă, sub teroarea comisarilor, cercul roşu pe linia interioară de rezistenţă, dar a început deja să se clatine sub puternicele lovituri germane. Acuma a sosit timpul să-l distrugem definitiv prin ultima sforţare.

Sunt sigur că atunci Diviziile încercate vor recolta sucesul final.

Astfel şi sacrificiile inevitabile aduse într'o asemenea bătălie, în faţa cărora ne plecăm întristaţi, vor avea însemnătatea lor.

(ss) **General Hansen**

27 Iunie 1942.

INSURĂTOAREA

E bine să te însori?

Vedeţi dv., nici eu nu prea pot să dau răspuns la această întrebare. Dacă v'aş spune ce răspunde la această întrebare prietenul meu Mitică, ar fi să tai dela început pofta oricui i-ar mai veni gustul să se însoare.

— Să te însori? Mai bine bată-te singur cu pumnii în cap până când nu mai vezi! Sau pune să-ţi sune la ureche o sirenă, de-alea care dă alarma, până când urechile devin tobe nu d'alea de **perceptori**.

Nu tot aşa spune prietenul meu Sandu, care, dimpotrivă e fericit în căsnicie, are doi copilaşi şi o soţie, pâinea lui Dumnezeu:

— Să te însori? Mai bine bate-te dragă! Cine nu se însoară la ce dracu' mai trăeşte? Face umbră pământului degeaba! Serios! Buruiană nefolositoare.

Iată că într'o zi aceşti doi prieteni ai mei, între ei tot aşa de buni prieteni, s'au întâlnit într'o familie unde mă aflam şi eu. Şi discuţiile au început cu tot felul de subiecte până când, nu se putea altfel, a venit vorba şi despre căsnicie:

— Căsnicia? Fugi dom'le! Lasă-mă, te rog, că-mi vine rău. Leşin. Să-i spui altuia astea nu mie! făcea Mitică. Am mâncat eu papara asta.

— N'ai dreptate, Mitică! Uite — eu sunt căsătorit şi's foarte mulţumit! — zise Sandu.

— Asta fiindcă te-ai învăţat să tragi la jug. Uite, să vă povestesc o istorioară. In Franţa e obiceiul ca înainte de însurătoare, atât ginerele cât şi mireasa, trebue să se ducă la spovedit. Preotul le eliberează o adeverinţă, fără de care căsătoria nu se poate face. Aşa e obiceiul pe acolo.

Un flăcăiaş oarecare, găsindu-şi mireasa se hotărî să se însoare. Şi, conform obiceiului, s'a dus la preotul respectiv să se spovedească. Preotul l-a ascultat cu deosebită atenţiune, i-a dat oarecari sfaturi şi i-a eliberat adeverinţa.

Flăcăiaşul niţeluş uimit, a luat-o, a mulţumit şi a plecat. Când a sosit acasă, l-a întâmpinat tată-său.

— Ei, ce făcuşi?

— Bine tată, răspunse flăcăul. Dar, drept să-ţi spun, nu mai pricep nimic! Nu mi-a dat niciun canon!

— Hm! Ce canon mai vrei măi băiatule? Nu ţi-e deajuns? A ştiut el, părintele, ce face. Adică ce să-ţi mai spun eu? O să vezi tu! Cel mai mare canon pentru noi bărbaţii e însurătoarea!".

Sandu n'a mai zis nimic. Iar noi, în sinea noastră nu i-am dat dreptate. Dv. ce ziceţi?

STRATEGIE BOLŞEVICĂ

— Şi după ce s'a apropiat inamicul la 100 metri, ce faci?
— Te scoli repede şi ridici mâinile cât mai sus!!.

CULEGÂND IARBĂ

Aşa e când omul are parale. Îşi înfige în cap o idee şi nu i-o mai scoţi nici cu tractorul, dami-te cu boii. E vorba de tânărul moşier Săndulescu căruia i-a intrat în cap să se însoare. Nu-i nimic greu în toată afacerea aceasta, că fete — slavă Domnului — se găsesc berechet pe toate drumurile. Dar el voia o fată frumoasă, cu părul galben ca aurul, cu ochii albaştri, bine făcută la trup, însfârşit, voia o fată numai aşa. Altfel nu voia să se însoare.

Caută el în dreapta, în stânga, multe fete frumoase de picau, dar nu aşa cum îşi dorea el mireasa. Şi atunci a plecat să mai colinde şi alte meleaguri. Luă trenul şi plecă. Privind el aşa la fereastră, zări o fată care culegea nişte iarbă într'o margine de drum. Fata, dracoliţa, avea o rochie scurtă şi stătea cu spatele la tren.

Pasă-mute, văzuse el strengarul ceva — fie la el acolo, că odată tresări, puse mâna pe semnalul de alarmă, trase şi opri trenul. Apoi se prezentă şefului de tren, plăti amenda şi se duse întins la fată.

— Domnişoară, eu sunt cutare şi vreau să mă însor. D-ta îmi placi! Sunt putred de bogat! Am avere să te îmbrac de sus până jos numai în aur. Vrei să-mi fii nevastă?

Fata rămăsese, vorba aceia, cu gura căscată. Dar tânărul nostru o luă de mână şi porni spre sat.

Se duse la familia fetei. Şi fiindcă părinţii se cam codeau, dădu tatălui cinci sute mii lei, mamei o sută de mii, fratelui o sută de mii şi când sosi şi logodnicul — de! — era doar pomană, îi dădu şi lui o sută de mii şi treaba fu gata.

După cincisprezece zile, tinerii făcură nunta şi plecară în voiaj de nuntă, apoi se stabiliră la una din moşii. Amândoi erau tineri, frumoşi şi se iubiau nevoie mare.

La un an de zile tinerii îşi puseră în gând să facă o vizită părinţilor. Zis şi făcut. Luară tot felul de cadouri pentru toate neamurile şi plecară spre casa părinţilor fetei.

Când fură aproape de locul unde o văzuse, el îi spuse:

— Uite, draga mea! Ne apropiem de locul unde te-am văzut întâia oară!

— Da!.. O mai fi iarbă pe acolo?

— Vedem noi acum!

Şi se aşezară la geam, aşteptând cu plăcere locul acela binecuvântat. Dar când pluteau aşa — pe valurile amintirii — hop intră în compartiment şeful de tren.

— Imi daţi voie... Doar câteva clipe... Trebuie să las perdelele în jos!

— Perdelele? Dar pentru ce?

— Aşa e ordinul răspunse şeful de tren..

— Bine, înţelegem! E ordin... Insă de ce această măsură?

— E o întreagă poveste... S'a petrecut acum un an, dacă nu mă înşel, cam tot pe vremea aceasta!..

— Ce anume?

— La locul acesta, un zăpăcit de moşier a oprit trenul...

— Da? Pentruce?

— Văzuse o fată care avea o rochie scurtă, culegând iarbă. Şi.. bată-l Dumnezeu, nu ştiu ce-o fi văzut, că a oprit trenul. Se zice că era bogat şi a luat-o în căsătorie. De-atunci, cam pe vremea asta, toate fetele de prin prejur cu rochii scurte, vin şi culeg iarbă, doar, doar se va mai găsi vreu nenorocit de bogătaş ca să oprească trenul şi să căpătuiască pe vreuna din ele. Calea ferată a luat măsuri şi oridecâte ori trecem pe aici lăsăm perdelele...

LA SPOVEDIT

Păcatele pe lumea aceasta nu sunt ca banii de pildă. Deosebirea dintre bani şi păcate e una singură: pe câtă vreme bani nu pot avea decât bogaţii, păcatele deopotrivă le are toată lumea: şi săracul şi bogatul şi copilul şi omul bătrân. Ba am putea spune că cel mai bogat om de pe lume are mai multe păcate decât bani. Ca şi cel nou născut: deabia deschide ochii să vadă lumina zilei şi păcatul e gata. Cel puţin dacă ar fi al lui; dar îl moşteneşte şi el cum ai moşteni, de pildă, o avere.

Şi-atunci vine botezul care-i iartă păcatul. Crezi că s'a terminat? Da' de unde! Deabia pe urmă încep adevăratele păcate... Şi-apoi e deajuns să'nceapă, că pe urmă să te ţii, Pârleo. Greşeşte omul şi cu gândul şi cu fapta deavalma şi nu prea ţine socoteala de ele, ci numai când s'a isbit, vorba aceia cu capul de grindă, abia atunci gândeşte şi la Dumnezeu. Se mai căeşte el, mai îşi aduce aminte şi de cele cereşti dar după ce a trecut necazul, o ia iar dela început. De obiceiu însă oamenii iau calea bisericii înspre bătrâneţe. Atunci nu prea mai pot face păcate şi-apoi sânt vorba aceia, cu un picior în groapă. Şi mai bine mai târziu decât niciodată.

Dar mă luai cu... scrisul şi văzui că am cam trecut pe alături. D'aia să vă povestesc întâmplarea pe care mi-a spus-o cineva:

Două bătrâne s'au întâlnit într'o dimineaţă pe pragul bisericii, hotărîte amândouă să se spovedească.

— Ce faci, cumătră?

— Păi... bine! Venii să mă spovedesc!

— Da? Şi eu cam tot aşa!

— Da' vezi că eu am venit mai înainte!

— Oi fi venit dar eu sunt mai bătrână...

— Ei şi? Eu trebue să merg întâi!

— Ba eu!

— Ba eu!

Şi dă-i ceartă, ca femeile la uşa bisericii.

Preotul care se afla în bserică şi care auzise tărăşenia ieşi afară.

— Da' bine, femeilor! Şi-aici v'aţi găsit loc de ceartă? Ce Dumnezeu, nu vă e ruşine? Să vină întâi aceia dintre dv. care are păcate mai multe!

Dv. credeţi că a venit vreuna? Nu! Au plecat amândouă şi nu s'au mai spovedit în ziua aceia!..

AJUTOARE AMERICANE

Stalin. — Ce spune Roosevelt, îmi trimite ajutoare?

Churchill. — Iţi trimite, cam pe la Sfântul Aşteaptă. Până atunci cică să te lee dracu!..

HAZURI

Explicaţie

— Vai, Titel! Ce rău te-a lovit la genunchi! Cum ai făcut?

— Am căzut, mămicule!

— Dar cum se face că n'ai plâns?

— Păi n'am ştiut că eşti aici, mămicule!

Când a fost mic

Mitică are nasul roşu ca o pătlăgică coaptă. Un prieten îi spune:

— Mă, Mitică, tare trebuie să tragi la măsea de-ai aşa frumuseţe de nas!

— Ba pardon! Pot jura că vreme de un an întreg n'am băut altceva decât lapte dulce!

— Serios?

— Zău că da! Am băut lapte un an de zile când am fost copil de ţâţă!

CONSULT ANGLO-RUS

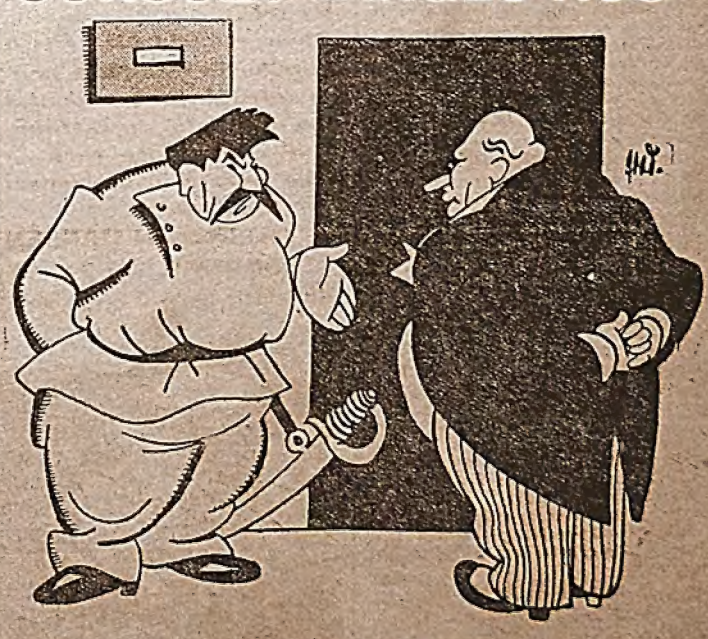

Stalin. — Am preluat comanda totală a trupelor mele. Ai ceva de spus?

Churchill. — Nimic! Războiul, în orice caz, îl pierdem!..

INAUGURAREA «OREI MILITARE ITALO-ROMÂNE» LA POSTURILE NOASTRE DE EMISIUNE

Cuvântul d-lui colonel prof. Dragomir, adresat ostaşilor italieni.- Răspunsul reprezentantului armatei italiene

La Radio Romania şi Radio Bucureşti a fost inaugurată ora militară italo-română.

După semnalul muzical al „Orei" datorit binecunoscutului compozitor Paul Constantinescu, d. colonel profesor Dragomir a rostit o însufleţită cuvântare în limba italiană adresată camarazilor italieni. Iată ce a spus distinsul militar şi profesor vorbind în numele ostăşimii române:

„Toată existenţa noastră a fost o bătălie pentru dreptatea care sperăm s'o obţinem prin victoria noastră şi a voastră".

In momentul în care Radio România inaugurează „Ora militară italo-română", cuvântul soldaţilor români se adresează mai întâiu, pe calea undelor, inimilor soldaţilor italieni cari luptă în numele Romei pe fronturi îndepărtate, pentru o lume nouă mai bună şi mai dreaptă. Ne face plăcere şi ne este uşor să vorbim inimilor voastre drag!, camarazi italieni. Mai întâi de toate pentrucă voi sunteţi tovarăşii noştri de luptă, pe viaţă şi pe moarte, în cruciada împotriva barbariei bolşevice, antiumană şi anticreştină, care ameninţă Europa în ceea ce civilizaţia sa are mai scump. Ca şi în alianţa noastră din celălalt război, trupele italiene şi române, despărţite în spaţiu dar strâns unite de aceleaşi idealuri şi de aceiaşi credinţă, luptă eroic, pecetluind cu sângele fiilor lor celor mai bravi, orice petec de pământ sustras barbariei, orice pas făcut înainte de noua Europă. Satisfacţia noastră cea mai mare, astăzi, este de a vă saluta nu numai ca aliaţi şi camarazi de luptă, dar şi ca fraţi. Când au trecut, acum un an, spre Rusia, vitejii soldaţi ai generalului Messe au recunoscut urmele intacte ale neînvinselor legiuni ale Romei care, acum aproape două mii de ani, au sădit, aci, în Dacia Felix, romanitatea pe care strămoşii şi părinţii noştri au păstrat-o apoi, rezistând zeci de veacuri valurilor de barbari, care nu au putut să desrădăcineze de aci pe urmaşii Romei lui Traian. Soldaţii italieni, trecând pe la noi, au avut prilejul să se mire de latinitatea limbei noastre pe care o înţelegeau, şi de romanitatea care constituie suprema mândrie a oricărui român, pe ale căror buze sună tot atât de dulce numele de Roma ca şi cel de mamă. La rândul lor, soldaţii români, luptând la Sevastopol, au păşit pe urmele glorioase ale martirilor italieni căzuţi acum aproape un veac pe muntele Cappela, şi ei pentru dreptate şi libertate. Ne regăsim astăzi în aceiaşi luptă care onorează neamul nostru, uniţi ca totdeauna şi pentru totdeauna. Întreaga noastră existenţă a fost o bătălie, o bătălie pentru dreptate, pentru dreptatea pe care sperăm s'o obţinem prin victoria voastră şi a noastră. Camarazi şi fraţi italieni, cari purtaţi în lume pe Fascilr şi pe ştindardele voastre strălucirea Revoluţiei Fasciste, ascultaţi inima caldă cu care soldaţii români, de pe câmpurile de bătălie, vă însoţesc în efortul vostru eroic şi primiţi caldele urări pe care românii de pretutindeni le face pentru propăşirea poporului italian, pentru fericirea Majestăţii Sale Regelui împărat şi a providenţialului vostru Duce, pentru succesul armelor voastre, pentru măreţia şi gloria Italiei".

„Înfrăţite pe câmpurile de luptă, poporul italian şi cel român îşi regăsesc astăzi firul legăturii lor de sânge"

Un ofiţer italian, în numele armatei italiene, a rostit apoi aceste calde cuvinte de răspuns, ostaşilor noştri:

„Italia a comemorat de curând cea de a doua aniversare a intervenţiei sale în acest mare conflict de popoare şi de idei din care va eşi, reînoită în obiceiurile şi în legile sale politice şi sociale, lumea de mâine. Pe mare se dovedeşte din ce în ce mai mult cât de esenţială este contribuţia Italiei la cauza comună pentru victoria integrală a Tripartitului şi pentru acţiunea de nimicire a poziţiilor de predominare a plutocraţilor.

In vreme ce mai dăinuia în sufletul tu[illegible] ecoul mândriei produsă de ştirea atât de îndrăzneţei acţiuni din Atlantic a submarinului „Barbarigo", care pe coastele americane a torpilat şi scufundat, înfruntând un întreg convoiu, superba navă „Maryland", soseau ştiri despre noi şi strălucitoare izbânzi, obţinute pe pământul şi în apele Libiei, unde forţele Axei au silit pe inamic să se retragă şi să susţină aspre lupte menite a-i uza rezistenţa, şi ca o urmare, a-l izgoni din Mediterană.

Această mare a fost încă odată teatrul uneia din cele mai dramatice zile de bătălie aeronavală, în care marinarii şi aviatorii italieni, fără să precupeţească nici o jertfă, au pricinuit, prin eroismul lor sublim, înfrângerea forţelor navale inamice, înfrângere cu totul dezastruoasă de data aceasta. Astfel, acum patru săptămâni Mediterana a văzut, între Sardinia şi Tunisia, două mari convoaie britanice puternic escortate expuse atacurilor italiene efectuate de însemnate formaţii navale şi aeriene, care au izbutit să scufunde unul din cele mai însemnate tonaje din întreg războiul maritim, ca să nu mai vorbim de navele avariate şi scoase din luptă.

Ultimile comunicate ne-au înfăţişat măreţia bătăliilor ce se desfăşoară în Egipt, unde succesul armatelor Axei a căpătat proporţii impunătoare datorită poziţiilor strategice ocupate şi a enormei cantităţi de prizonieri şi de arme capturate, ceea ce înseamnă o lovitură de moarte dată dispozitivului, ofensiv, şi defensiv, britanic, din Africa de Nord.

In Mediterană, mare a Romei şi a Italiei de astăzi, Italia lui Mussolini a izbutit să distrugă în 24 de luni de război mitul invincibilităţii şi al dominaţiei flotei britanice, ameninţare exercitată timp de doi ani îndelungaţi împotriva popoarelor libere şi a drepturilor lor aspiraţii. Căile Mediteranei au fost pentru totdeauna închise navelor Regelui George al VI-lea, a acestor nave obişnuite să navigheze despotic pe toate mările lumii.

In această luptă uriaşă, prin care se deschide un nou ciclu de istorie, poporul italian se simte înfrăţit cu poporul românesc, a cărui jertfă de sânge are o mare însemnătate pentru zilele ce vor urma.

Biruinţele vitezei armate române, care poartă numele de Odesa, Cherci, Harcov, Sevastopol, continuă tradiţia de vitejie a unui popor obişnuit să-şi muncească glia şi s'o apere, s'o apere pentru el şi pentru ceilalţi, de ameninţarea năvălitorilor Răsăritului.

Înfrăţite pe câmpurile de luptă, poporul italian şi cel român îşi regăsesc astăzi firul legăturii de sânge.

„In numele ostaşilor italieni de pretutindeni, termin aceste cuvinte cu un profund omagiu pentru Majestatea Sa Regele Mihai I şi pentru marele soldat care este Mareşalul Antonescu, precum şi cu cele mai calde urări pentru victoria armelor româneşti".

«NAZAT, — NE ATACĂ DRACII»

O iarnă cumplită străjuia la porţile iadului roşu. In ziua de 7 Februarie 1942, la atacul localităţii Kristapowka, căpitanului Oane Nicolae i se încredinţează misiunea să asigure dreapta regimentului său şi să facă legătura cu alt regiment le infanterie.

Lupta durează fără încetare dela amiază şi până la căderea serii. Multe din armele noastre automate, în special mitralierele nu funcţionează îngheţându-le mecanismul de tragere. Degetele dela mâini erau aşa de îngheţate că nu se mai puteau îndoi pe trăgaci; iar picioarele, nimeni nu le simţea. Căpitanul Oane vede cu durere situaţia tragică în care se aflau oamenii săi, ţinuţi vreme de şase ceasuri în zăpada şi viscolul siberian. Nu stă mult pe gânduri şi ia o hotărâre. Lasă batalionul din stânga în urmă şi în salturi dese atacă violent colţul satului, voind cu orice preţ să pună stăpânire pe el ca să-şi instaleze oamenii în case. Căpitanul însă nu ştia că primele elemente amice din dreapta fuseseră respise iar stânga nu putuse intra în sat. Printr'un „ura" puternic cu oameni; companiei sale, căpitanul Oane sfarămă zidul formidabil al inamicului.

Prin spărtura creată, intră în sat peste mormane de cadavre bolşevice. Baioneta şi grenada săvârşesc minuni. Iamicul se retrage îngrozit strigând:

— Nazat, nazat, nastupaiut ciorti! („Inapoi, ne atacă dracii").

...S'a făcut noapte. Satul este un viespar. Cartuşele trasoare desenează linii aprinse în amurgul de ghiaţă al serii, linii ce ar fi rivalizat cu cele mai feerice jocuri de artificii din grădinile de vară.

In faţă, nu prea departe, arde un foc mare cu lume împrejur.

— Sergent Pasăre, apropie-te de foc cu grupa şi fă legătura cu regimentul din dreapta, „ordonă căpitanul Oane".

După 15 minute, sergentul raportează:

— „Domnule căpitan, sunt ruşi în jurul focului! Căpitanul Oane vrea să-şi deschidă drum înainte prin infernul din sat:

Plotonul doi, front la foc, iar plotonul trei, să atace casele din stânga!

Un foc violent de arme se dezlănţuie de ambele părţi. Căpitanului însă îi e teamă să nu se întâmple vreo confuzie, de aceea ordonă încetarea focului şi pleacă singur să se convingă:

— Cine sunteţi acolo, ruşi sau români? Dacă sunteţi români, spuneţi, să nu ne omorim fraţii!

— Da da, da! Davai patron! Da da, da! (Daţi-mi cartuşe...) Se aude... Şi o nouă furtună se dezlănţuie asupra căpitanului Oane şi companiei sale. Deabea acum îşi dă seama comandantul că e singur în sat, înconjurat de toate părţile de două regimente dusmane!...

— „Predaischi rumenschi!" —, îndeamnă ruşii în întuneric, cu armele întinse scăpărând fâşii de gloanţe înroşite spre mâna de români încercuiţi.

Caporalul Belei, din grupa sergentului Pasăre, moare eroic luptând singur cu un ploton (30 bolşevici) inamic, îmbrăţişându-şi puşca-mitralieră. Din aceiaşi grupă mai cad grav răniţi încă trei soldaţi. Cercul de fier şi foc inamic se strânge tot mai mult în jurul braveî companii.

Lupta pe viaţă şi pe moarte continuă. După două ore de luptă, muniţia este însă pe sfârşite.

— „Toată compania trage! Grupa sergentului Pasăre, 50 metri înapoi!" ordonă energic căpitanul.

Români; terminaseră muniţia, dar le rămaseră pumnii şi patul armei. Erau deajunn!

— Uraaa!" tună comandantul de companie. Ca o stâncă prăbuşită din vârf de munte, oamenii izbesc cu patul armei în zidul păgân. Vaete şi ţipete de groază bolşevice se ridică în noapte.

Cercul de fier al celor două regimente de păgâni este rupt de baionetele soldaţilor din compania de cercetare a vijeliosului căp. Oane.

Mâna de români luptă apoi în retragere până dincolo de creasta dealului, ducând cu ei câţiva prizonieri care arată că au fost acolo două regimente în jurul bravei companii.

Ajungând la postul de comandă al regimentului, sunt primiţi cu urale de bucurie. Acolo se credea că toată compania de cercetare fusese încercuită şi capturată de inamic. In luptele cari au urmat căpitanul Oane se distinge, culegând admiraţia comandantului diviziei care-i citează prin ordin de zi de multe ori şi-l propune pentru înaltele decoraţii: „Mihai Viteazul" şi „Crucea de fier".

Reportaj P. P.

Evocarea măreţei figuri a lui Decebal

Un program artistic şi muzical alcătuit din piese italiene şi româneşti a complectat cadrul acestei manifestări.

Ca introducere literară la poemul simfonic „Traian şi Decebel" a lui Paul Constantinescu s'au cetit aceste rânduri care evocă măreaţa figură a viteazului şi neînfricatului Rege Dac:

„Poporul românesc poartă în spiritul său semnul marilor însuşiri a celor două rădăcini din care se trage: vitejia romanilor cuceritori şi eroismul Dacilor care şi-au apărat pământul până în pragul morţii care consacră şi nu ucide.

Sfârşitul măreţ a lui Decebal, Regele înţelept şi viteaz al Dacilor, care a făcut cinstea cuceritorilor de a-l afla apărător al gliei sale până la un gest care dă nemurire omului şi neamului său — a statornicit la poporul care urma să se nască temeliile menirei sale ce va împlini în cursul a două veacuri.

Marşul lui Dimitrie Cuclin „Prinos eroilor dela Sevastopol" şi poema română a lui Enescu executată de orchestra armatei au încheiat „Emisia orei militare italo-române".

Iulie

1942 Iulie

L	M	M	J	V	S	D
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Sâmbătă

25

7

Sept. 30. 205—160

August

L	M	M	J	V	S	D
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Ort. Adormirea Sfintei Ana
Cat. Sf. Apostol Iacob
Prot. Iacob.

„Viața popoarelor este o veșnică și încordată luptă; o luptă pentru drepturi și pentru dreptate, o luptă pentru afirmare și pentru înălțare."
(Mareșal Antonescu)

Z C. R. Sâmbătă 25 Iulie

ȘTIRI DE PRETUTINDENI

Fostul domiciliu forțat de la Bistrița al d-lui Mareșal Ion Antonescu, transformat în muzeu

Din inițiativa ministerului afacerilor interne, camera în care a locuit domnul Mareșal Ion Antonescu în vremea când i se impusese domiciliu forțat la mănăstirea Bistrița, s'a hotărît a fi transformată în muzeu, pentru a aminti și generațiilor viitoare suferințele și sacrificiul Conducătorului și Desrobitorului Statului Român de azi.

La intrarea în încăperea Mareșalului — care, în semn de omagiu a fost păstrată neschimbată, așa cum a locuit-o ilustrul surghiunit de atunci, se va așeza o placă de marmoră pe care vor fi săpate următoarele cuvinte:

„Aici a locuit Mareșalul Ion Antonescu, având domiciliul forțat, dela 9 Iulie—28 August 1940".

Moartea lui Constantin Garoflid

Joi, 23 Iulie, la locuința sa din București, a încetat din viață Constantin Garoflid, fost ministru al agriculturii, unul din cei mai mari cunoscători ai problemei agricole și agrare la noi.

El este autorul reformei agrare de după război, făcută în anii 1921—1922, în timpul guvernării Mareșalului Averescu.

S'a născut în anul 1872, în com. Cândești din jud. Buzău și după ce și-a luat bacalaureatul în țară, a urmat medicina la Paris.

In prezent Constantin Garoflid era părintele Academiei Agricole înființată de el de curând, președintele Uniunii Sindicatelor Agricole și al Ligei pentru desvoltarea Economiei Naționale.

Drepturile și obligațiunile speciale ale invalizilor, accidentaților de război și urmașilor celor morți sau dispăruți în război

A apărut în Monitorul Oficial no. 168 din 22 Iulie un decret-lege prin care invalizii și văduvele de război sunt declarați „Cetățeni aleși ai Națiunii", iar orfanii de război sunt declarați „Copii ai Națiunii".

Sunt obligați însă ca să aibă o ținută demnă în societate, să se supună legilor și hotărîrilor luate de autorități, să nu înstrăineze obiectele date de Stat fără aprobarea Casei Invalizilor.

Intreprinderile de utilitate publică și particulare sunt obligate ca să reprimească în serviciu pe cei invalizi. Abaterile se vor pedepsi întâi prin avertisment public, apoi prin amendă dela 10.000 lei la 200.000 lei și în urmă prin înlăturarea conducătorilor dela conducere sau închiderea întreprinderii pe timp limitat sau definitiv.

Deasemeni, funcționarii publici sunt obligați să dea ascultare deosebită invalizilor, orfanilor și văduvelor de război, dându-le întâietate în ceeace privește cererile lor.

D. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului și Baronul von Killinger au vizitat la Breaza tabăra de odihnă a ucenicilor

D. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului, însoțit de d. dr. Dănulescu și baronul von Killinger, ministrul Reichului la București, au vizitat Miercuri 22 Iulie tabăra de odihnă a ucenicilor, organizată de ministerul muncii la Breaza.

D. prim ministru a fost mulțumit de felul cum sunt întreținuți ucenicii în luna lor de vacanță.

Cu prilejul acestei vizite, d. prof. Mihai Antonescu, d. ministru Const. Dănulescu și baronul von Killinger au asistat la o sezătoare care se ținea în sala de festivități a Caselor Naționale.

D. general Ion Manolescu a salutat pe distinșii oaspeți în numele Caselor Naționale, iar d. prof. Narli în numele cursiștilor de vară de la Breaza.

D. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele consiliului de miniștri și-a exprimat credința în puterea neamului nostru și în dreptatea lui.

După șezătoare distinșii oaspeți au vizitat bazarul de cusături românești al liceului industrial de fete din localitate.

Opt sute de noui decorații germane acordate aviației române

In cursul săptămânii trecute un mare număr de decorații „Crucea de Fier" și „Ordinul Vulturul German", în total 800, a fost acordat comandorilor, ofițerilor, echipagiilor de sbor și personalului terestru din aeronautică, cât și artileriei antiaeriene române, trupei de informații și pionierilor din aviație.

Conferirea decorațiilor s'a făcut, într'un cadru solemn, în centrele aviatice române, de către d. colonel de stat major Bassenge. In cadrul acestor evenimente simple, ostășești, care sunt rezumate aci, d. col. de stat major Bassenge a ținut câteva cuvântări în care a subliniat realizările deosebite ale unităților române în participarea lor de până acum, umăr la umăr cu camarazii din aviația germană. Aceste realizări, a accentuat d-sa, oferă o garanție pentru alte succese asemănătoare în viitoarele desfășurări ale războiului până la victoria finală.

Comandorii români au reînoit deasemeni, în cuvântările ținute, asigurarea solemnă a devotamentului lor de arme frățesc în lupta împotriva dușmanului comun.

Panglica roșie sau albastră pe pieptul soldaților germani și cea cu culorile negru-alb-roșu pe pieptul camarazilor de arme români constitue azi un spectacol care nu se vede rar pe străzile Capitalei române. Această prețuire reciprocă va contribui la adâncirea camaraderiei dintre soldați și cu aceasta la strângerea legăturilor dintre cele două popoare.

TRUPELE GERMANE ȘI SLOVACE AU PĂTRUNS IN ROSTOV

Sub urmărirea și sub presiunea formidabilă a forțelor germane, situația frontului bolșevic devine din ce în ce mai grea. La Londra, în urma veștilor primite depe frontul de vest, situația este socotită ca extrem de primejdioasă. Mareșalul Timoșcenko a trebuit să se retragă mai ales în regiunea Rostov, iar formațiunile bolșevice au suferit pierderi simțitoare în oameni și material, ca urmare a violentei ofensive germane. La Londra viziunea prăbușirii frontului de est înspăimântă pe toți, căci, în acest caz amenințarea asupra Angliei ar crește uriașă. In schimb, la Berlin, situația generală a războiului este privită cu foarte mult optimism și se contează pe victorii și mai mari. Deoarece, în ultimul timp, bolșevicii fac presiuni tot mai mari pentru crearea unui al doilea front de către anglo-saxoni, la Berlin se ironizează aceste posibilități, sortite unui eșec lamentabil, deoarece anglo-saxonii nu mai dispun aici de un tonaj necesar transportului de trupe, iar vigilența și forța armată germană și aliată ar nimici repede astfel de încercări dacă s'ar produce. Mai mult Germania dorește aceste încercări de care anglo-sxonii vorbesc atâta, dar pe care le amână mereu, ei dându-și seama de pe acum că vor fi zadarnice.

SITUAȚIA DISPERATĂ A BOLȘEVICILOR

După atacuri puternice încununate de succes, date în regiunea Rostovului, forțele germane și slovace au străpuns capul de pod fortificat și au pătruns în cartierele mărginașe ale orașului Rostov. Astfel căderea orașului și portului Rostov se apropie. Haosul din acest spațiu se poate compare cu ceeace s'a petrecut la Dunkerque, în timpul ofensivei din vest, când corpul expediționar englez pe continent a trebuit să se îmbarce și să fugă. Un grup de forțe inamice izolate, în retragerea lor spre Rostov, au fost nimicite. Instalații de cale ferată dela sud de limanul Donului, precum și mișcările de transport ale inamicului au fost ținta unor atacuri aeriene nimicitoare, date ziua și noaptea. La nord-vest de Voronej, puternice atacuri inamice au fost respinse prin lupte crâncene. Cu acest prilej o divizie de infanterie a distrus 39 de tankuri.

Pe restul frontului de răsărit au fost acțiuni locale, care s'au terminat în favoarea germanilor. Pe frontul Volkov și pe frontul de încercuire dela Leningrad, inamicul a atacat din nou fără succes, suferind grele pierderi în oameni și material.

131 TANCURI PIERDUTE DE ENGLEZI INTR'O SINGURĂ ZI, LA EL ALAMEIN

In Egipt, pe frontul dela El Alemein, s'au desfășurat violente lupte în cursul zilei de ieri. Luptele, care au fost extrem de înverșunate, s'au terminat în favoarea trupelor Axei. Cu acest prilej au fost făcuți peste 1000 de prizonieri, iar 131 de tancuri britanice au fost distruse. Generalul Auckinleck a pus în linie toate rezervele ce i-au mai rămas sau pe care le mai poate arunca, în mod rapid, în pozițiile eșalonate în adâncimea dela El Elemein. Cu toate acestea, presiunea forțelor germane crește în pustiul arzător. Atacuri înverșunate ale britanicilor asupra pozițiilor germane și italiene nu duc la nici un rezultat, ele soldându-se de fiecare dată cu pierderi grele pentru inamic. In aceste lupte aviația Axei a luat parte foarte activă. 3 avioane britanice au fost doborîte de avioane de vânătoare italiene, 6 de avioane de vânătoare germane, iar un alt avion inamic a fost doborît de artileria antiaeriană a uneia din marile unități terestre.

Insula Malta a fost din nou bombardată. A fost atacat în special baza Micalba. Avioane germane de vânătoare din escortă au doborît 4 avioane inamice.

COMUNICATUL GERMAN DIN ZIUA DE 24 IULIE 1942

BERLIN, 24 (Rador). — Dela cartierul general al Fuehrerului, înaltul comandament al forțelor armate germane comunică:

După cum s'a anunțat printr'un comunicat special, trupe din armata germană terestră, din formațiunile SS înarmate și formațiuni slovace, strălucit sprijinite de aviație, au străpuns pe întreg fronul pozițiile de apărare puternic fortificate și eșalonate pe mare adâncime ale Rostovului și au cucerit prin asalt, după lupte crâncene, acest oraș important ca centru de trafic și de navigație. Curățirea orașului de resturile inamicului continuă.

In marele cot al Donului, divizii de infanterie și formațiuni rapide au înfrânt rezistența trupelor sovietice, aduse de curând acolo. Cu acest prilej au fost nimicite 69 de care blindate și 29 de tunuri.

La nord-vest de Voronej, puternice atacuri inamice au fost sdrobite prin contraatacuri.

Formațiuni de avioane de luptă și de bombardament în picaj au intervenit în luptele terestre și au pricinuit Sovieticilor pierderi grele.

Pe frontul Volhov și în fața Leningradului s'au prăbușit noui atacuri inamice.

Trupe gata de atac au fost împrăștiate prin foc de artilerie.

Pe frontul Oceanului Înghețat de Nord, aviația germană a atacat adăposturi de submarine și amenajamente militare din portul militar Poliarnoie, înregistrând efecte bune.

Sovietele au pierdut eri 83 de avioane. Șapte avioane germane sunt date lipsă.

In Egipt, continuă violentele lupte dela poziția El Alamein.

Oaza Siwa a fost ocupată de trupele italiene.

Formațiuni ale aviației germane și ale aviației italiene au intervenit din nou, cu succes deosebit, în operațiunile terestre. In lupte aeriene, date deasupra pustiului, prin acțiunea artileriei antiaeriene și cu prilejul atacurilor efectuate împotriva insulei Malta, 18 avioane inamice au fost doborîte.

In lupta împotriva Marei Britanii, aviația germană a reușit să lovească cu bombe, în plin, în cursul unor atacuri de zi și de noapte, uzine ale industriei aeronautice de înarmare, aerodromuri și alte instalații importante de război, din Anglia centrală și de răsărit.

Pe coasta teritoriilor ocupate din Vest, inamicul a pierdut 9 avioane pe ziua de ieri.

Un atac britanic de hărțuire, dat în cursul zilei asupra unei localități din regiunea frontierei de Vest a Germaniei, și atacuri ale inamicului, date noaptea trecută mai ales împotriva orașului Duisburg, au pricinuit pierderi în populația civilă. S'au înregistrat incendii și distrugeri, mai ales în cartierele de locuințe și la edificiile publice.

Avioane de vânătoare de noapte și artileria antiaeriană au doborît 6 din avioanele de bombardament care au atacat.

Câteva avioane sovietice de bombardament au întreprins către miezul nopții atacuri de hărțuire, fără efect, împotriva regiunii Prusiei Orientale. Cu acest prilej, inamicul a pierdut un a-

Tipografia „Societatea Națională de Editură și Arte Grafice DACIA TRAIANĂ", București, Str. Sărindar 5-7-9 — înmatriculată sub Nr. 156/942 la Reg. Oficiului Comerțului București. Tipărită la 25.VII.1942